

Stezičice

STEŽIČICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 42 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2011

Stežice

Stežice, potke in cestice nas vodijo do cilja, ki si ga zadamo. Pravijo, da so uspešni tisti, ki imajo pred seboj vedno nek cilj. Če pa ga ne dosežejo – nič hudega. Saj so se veliko naučili že na poti.

Kakšni so vaši cilji, drage učenke in učenci, ki jih želite uresničiti, da bi postali bolj zadovoljni? Cilj ustvarjalcev šolskih Stežic je bil, da bi se ob branju zabavali in mogoče tudi česa naučili. Tako boste na naslednjih straneh lahko prebrali, kako ste doživeli dneve izven učilnic na taborih, kulturnih in tehniških dnevih. Nekateri pa ste potovali tudi v druge dežele in svoja doživetja v obliki potopisov predstavili še drugim. Pokukali smo skozi ključavnico pri pouku slovenščine – našli boste primere besedil, ki vas čakajo v 7., 8. in 9. razredu.

Najbolj duhoviti ste zapisali uganke, vice, stripe, križanke, pesmi in še marsikaj.

Ob skorajšnjem izteku tega šolskega leta vam želimo čim lepših ocen in velikiiko užitkov v počitniških dneh.

Pa ne pozabite na poletno branje – že septembra se boste lahko pohvalili z dobro knjigo!

IZDAJA:

Osnovna šola Bistrica

Begunjska cesta 2, 4290 TRŽIČ

Tel.: 04 597 17 60, Fax.: 04 597 17 70

E-mail: stezice@guest.arnes.si

<http://www.os-bistrica.si>

GLAVNA UREDNICA: Andreja Kosec

UREDNIŠTVO:

Manca Jerman, 6. b, Nina Žumer, 6. b, Breda Košir, 8. b,

Katja Košir, 8. b, Tina Škrjanec, 8. b

LEKTORIRANJE: Andreja Kosec

NASLOVNICA: Jasmin Mulalić, 5. b,

Lina Vertelj, 9. a, Manca Perko, 9. b

FOTOGRAFIJE: Dina Pintarič, Blaž Fortuna, 9. c,

Kristjan Zavrl, 9. a, Ažbe Ribič, 7. b

OBLIKOVANJE: Dina Pintarič

TISK: Art Pro d.o.o.

NAKLADA: 300 izvodov

NEKDO!

S PONOSOM BI PREDSTAVIL TO 1, EDINO,

OBNOVLJENO, S POSEBNIM SLOGOM

ZGRAJENO NAHAJA SE IN

TER PRED VELIKIM, KI ODPIRA

V PRELEP UČENOSTI. KOMAJ

ČAKAMO, DA SE SPREHODIMO DO VRHA

UČENOSTI, ZA TO RABIMO KAR LET, NEKATERI

MERIJO ČAS PO, KER ŽE IZHOD

DRUGI PA SI ŠELE ZAVEZWEJO IN

ČAKAJO NA PRVE USPEHE, TA JE NA

ŠE POSEBEJ IZRAZIT, SAJ OD

PRIHAJAJO NAJBISTREJŠE UČENOSTI.

Gregor Radosznac

TEHNIŠKI DAN: STEKLOPIHAŠTVO IN VARNOST V PROMETU

V četrtek 17. 3. 2011 smo učenci 8. razredov imeli tehniški dan. Nihče ni čisto natančno vedel kaj, je steklopihaštvo. Če vas zanima, si le preberite.

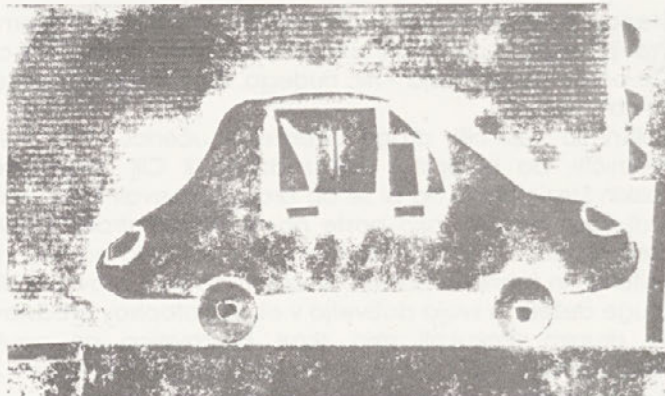
Zbrali smo se v tehniški učilnici ob 8. uri. V šolo sta k nam prišla gospod France in gospod Boris iz podjetja LebTeh. Predstavila sta nam nekaj o steklu. Povedala sta, da steklo izdelujejo iz kremnkovega peska. Če ste morda bili v Benetkah, potem mogoče veste, kaj je to. V Benetkah imajo tudi steklopihaštvo, le da izdelujejo steklo iz drugega materiala. Ko je bilo konec zanimive predstavitve, smo imeli malico. Po malici smo se radelili po razredih. Učenci 8. a razreda so ostali v tehniški učilnici, učenci 8. b razreda pa smo se razdelili v dve skupini in imeli 2 šolski uri predstavitev varnosti v prometu,

Učence, ki smo bili v likovni učilnici, je vodila gospa Maja. Za začetek smo se ji predstavili. Ko smo sedeli v krogu smo se igrali igrico s pridevniki. Vsak se je moral opisati s pridevnikom na črko svojega imena. Tako je nastalo tole: morska Maja, jelenov Jaka, retardirana Raisa, muhast Miha, moten Matic, opičjak Ožbej, jezni Jan, tamal Timotej, kitajska Katja, tiha Tara, afriška Anita in bikova Breda. Gospa Maja nas je spraševala o prometu. Povedali smo kar nekaj stvari in se po moje mnenju kar dobro izkazali. Razložila nam je, da so krožna križišča bolj varna od križnih križišč, saj lahko pri križnem križišču trčimo bočno, pri krožnih križiščih pa je trk rahlejši in manj nevaren.

Kmalu je napočil čas da se odpravimo v tehniško učilnico in se soočimo s steklopihaštvom. Najprej smo si ogledali, kako je gospod France izdelal steklene solzice, ki so služile za nagrado. Imeli smo eno uro časa, da smo narisali čim bolj domiselno idejo, ki bi jo uporabili. Med tem časom smo po en ali po dva hodili k tabli, kjer smi izdeali svojo bučko. Bla je res zelo lepa. Vsak je dobil po eno bučko, ki nam sedaj služi kot okrasek. Bilo mi je zelo všeč.

Za vse tiste, ki ne veste, kaj je steklopihaštvo: Steklopihaštvo je dejavnost, ki se ukvarja z oblikovanjem steklenih predmetov s pihanjem.

Breda Košir, 8. b

Maša, 2. a

BLAZNO RESNO O SEKSU

12. 10. 2010 smo si vsi 6., 7., 8. ter 9., razredi odšli ogledat predstavo z naslovom Blazno resno o seksu avtorice Dese Muck.

Že ob 8. uri smo vsi nestrpni čakali na avtobuse, ki so nas kasneje pripeljali do Kranja. Peš smo, še malo zaspani, odšli do Prešernovega gledališča, kjer je nastala manjša gneča. Ko smo se posedli vsak na svoje sedeže, se je predstava lahko začela. V predstavi je igralo kar nekaj znanih igralcev, med njimi tudi avtorica zgodbe, Desa Muck. Svobodna umetnica se je rodila 29. avgusta 1955. V odrasčanju se je preizkusila v mnogo poklicih. Bila je pomočnica vzgojiteljice, tehnična risarka, negovalka duševno prizadetih otrok ...

Zgodba režiserke Katje Pegan je govorila o sodobnih problemih, kot so alkohol, puberteta, ljubezenske težave ... V sami zbirki knjig Blazno resno pa Desa odkrito pripoveduje o stvareh, ki nas najstnike še posebej zanimajo. Nam tako imenovane tabu teme.

Glavni liki so bili štirje najstniki: Vesna Pernančič, kot energično in divje dekle, Igor Štamulak kot Rožca, Rok Matek in Vesna Šlapanar kot najstniška vrstnika, profesorico telovadbe pa je igrala Desa Muck. V komični predstavi smo videli strah pred nosečnostjo, prvo ljubezen, zmenke ...

Mislím, da smo v predstavi uživali vsi. Iz gledališča smo odšli nasmejani in dobre volje, kar pa je bil tudi naš namen.

SLADKO ZA PRAZNIKE

3. decembra smo se z učiteljico Majdo Fiksl in nekaj prostovoljkami odpravili v Dom Petra Uzarja. Sprejela nas je zelo prijazna gospa Marjeta Šumič. Tam smo s starejšimi gospemi in gospodom pomagali peči piškote. Gospa Nataša Bergant nam je pripravila maso za piškote, izrezljali smo modelčke in starejšim pomagali, da so se potrudili in modelček na testu izrezljali. Ko smo naredili piškote, smo jih spekli in čakali, da se ohladijo. Medtem pa so nam pripravili zmes iz beljakov in sladkorja, da smo piškote namazali s to zmesjo, da so se mrvice lažje "prilepile" na piškote, nato smo jih okrasili še z barvami za živila. Vsak je oblikoval in pobarval svoj piškot. Imeli smo se zares lepo.

Leja Čeh, 9. b

Jadran Hohnjec, 5. b

ŠOLA V NARAVI - ZELENICA

Končno je napočil čas, da smo se odpravili na Zelenico, kjer smo preživeli lep teden. Zimska šola v naravi se je začela v ponedeljek 7. 3. in se končala v petek 11. 3. Vsako jutro smo vstali približno ob 7:30. Ko smo se vsi »zaspanci« zbudili, umili in preoblekli smo imeli zajtrk. Pot do smučišča je bila kar dolga, saj je trajala približno 10 minut. Nekateri smo bordali, drugi pa so smučali. Jaz sem bordala v začetni skupini. Med bordanjem smo imeli čaj. Nato pa kosilo. Na Zelenici pa nismo samo spali, jedli in bordali, imeli smo tudi druge aktivnosti, in sicer ...

predavanje o reševanju, če te zasuje plaz, predavanje o lepem vedenju, pohod z baklami, pohod s krpljami, pohod na stari Ljubelj, tek na smučeh, nočno sankanje, pustno rajanje in vožnjo z motornimi sanmi. Tek na smučeh mi je bil zelo všeč.

Na žalost pa sem ravno pri teku na smučeh dobila hud krč v kolku. V šoli v naravi sem se naučila veliko novega, seveda pa bordanja. Čeprav je k meni na obisk prišel Gospod Krč, mi je bilo všeč. Prekratek teden na Zelenici bi še enkrat ponovila.

Patricija Levstek, 5. b

GAŠENJE IN DELO GASILCEV – TEHNIŠKI DAN

Oktober je mesec požarne varnosti, zato smo se odločili, da gremo na tehniški dan h gasilcem v Kovor.

Na pot proti Kovorju smo se odpravili peš. Razdelili so nas v štiri skupine. Naša skupina je šla najprej na predstavitev obvezne opreme gasilcev. Najprej so nam predstavili pozivnik, ki gasilce obvešča, da nekje gori. V ogenj gredo z gasilsko čelado na glavi in z gasilsko obleko. Gasilčeva obleka ne sme prepuščati ognja in ne sme prevajati elektrike. Njihova obleka je sestavljena iz hlač in suknjiča. Čevlji so zaščiteni, da če jim kaj pade na nogo, ne čutijo. Pri dihanju med dimom in med ognjenimi zublji si pomagajo z zrakom v jeklenki. Na obraz si namestijo maske. Ko v jeklenki zmanjka zraka, jim začne nekaj piskati. V ogenj gresta vedno dva gasilca, če se enemu nekaj zgodi, ga drugi reši, če enemu zmanjka zraka, prizorišče zapusti tudi drugi. Nato smo si ogledali predstavitev opreme gasilskega vozila. Vozilo je bilo prižgano in je ropotalo, zato se je malo slabše slišalo. Gasilci v Kovorju imajo več vozil. Prvo vozilo je z veliko opreme. V njem je veliko cevi, pripomočkov za reševanje, pripomoček za gibanje reflektorja na vrhu vozila. Drugo vozilo je vozilo za črpanje vode, z njim so reševali, črpali vodo iz hiš, garaž v Ljubljani, ko so bile poplave. Imajo tudi traktor kot gasilsko vozilo, saj se z njim lahko vozijo po gozdu.

Pri naslednji, tretji postaji, smo špricali z vodo, prvič z navadnim pripomočkom za gašenje, drugič s pripomočkom za gašenje velikih površin, tretjič smo curek usmerili daleč in visoko, nato pa smo gasili še s peno. S peno se gasi, če je ogenj zaneten z bencinom ali nafto.

Na četrti postaji smo zanetili ogenj. Gasilci so nam predstavili gašenje z gasilnim aparatom. Vsak je tudi poizkusil pogasiti ogenj.

Gasilci so nas pogostili s piškoti in pijačo. Na koncu se je, kdor je hotel, spustil skozi okno s pasom in pripet za vrv.

Tehniški dan med gasilci v Kovorju je bil zelo poučen. Še najbolj zanimivo se mi je zdelo gašenje s peno.

Jerneja Košir, 5. b

KULTURNI DAN: SORICA – OBISK GROHARJEVE HIŠE

Okoli 15 minut do 8. ure smo se zbrali pred šolo in se odpeljali v Sorico. Visokogorska vas Sorica hrani namreč pomemben spomenik naše kulturne dediščine, to je rojstna hiša slikarja Ivana Groharja (1867-1911), ki ga nepoznavalci poznate vsaj po njegovi umetnišini Sejalec.

V idilično vasico smo prispeli okoli 9.30. Pojedli smo malico, popili sok in se podali v umetniško dopoldne v Groharjevo hišo. V njej hranijo slike, ki so precej drugačne od nam poznanega impresionizma. Slikar Ivan Grohar je začel svojo slikarsko pot kot odličen podobar.

Čevlje smo zložili v garderobo in se s copatami na nogah podali po stopnicah navzgor. Usedli smo se za mizo. Gospod nam je razložil nekaj pravil, kot so:

- obnašati se morate kulturno,
- biti morate tiho,
- nositi copate ...

Ko smo vsi upoštevali ta pravila, smo se razdelili po razredih. 8. a je imel najprej likovno delavnico, učenci 8. b razreda pa smo imeli najprej glasbeno delavnico.

V glasbeni delavnici smo najprej spoznali glasbila: bonge, konge, ksilofone, metalofone, bobne, viseče zvončke, činele, palčke ... Učili smo se igranja na Orfove inštrumente. Vsak je dobil glasbilo in se nanj učil igrati. Ko smo se naučili to zaigrati, smo zaigrali vsi skupaj. Na koncu smo priredili koncert. Naša skupina pa se je imenovala >>KONGO-BONGO<<.

Ko je minila ura in smo odlično zaigrali, je bil čas, da se odpravimo v likovne prostore. Gospod nam je razložil likovne osnove, kar je trajalo okoli 30-40 minut. Preostalih 10 minut pa smo še sami nekaj narisali. Bilo je kar dobro, le zdelo se nam je, da je bilo nekoliko preveč razlage pri risanju. Ko smo dokončali izdelke, smo se odpravili do avtobusa.

Bil je zelo lep dan, le malo hladen. Meni je bila glasbena delavnica bolj všeč, saj imam tudi sama rada glasbo in se z njo tudi ukvarjam. Groharjevo hišo in Ivanja Groharja pa si bom za dolgo zapomnila.

Breda Košir, 8. b

Na podružnični šoli Kovor smo učenci 1. in 2. razreda obiskovali interesno dejavnost Knjigobube. Brali smo pravljice, se o njih pogovarjali in z veseljem likovno ustvarjali:

MUZEJ – LOVCI NA MAMUTE

V ponedeljek, 4. 10. 2010, smo si v Trziču ogledali muzej Lovci na mamute. Predstavili so nam razvoj človeštva.

Zgodovina zemlje:

Školjke – prvo življenje, dinozavri – drugo življenje, sesalci – zadnja ledena doba (pred 10 000 leti).

V ledeni dobi so živeli mamuti, jeleni, lisice ipd.

Pred 60 milijoni leti so izumrli dinozavri zaradi meteorita, ki je padel na zemljo. Takrat so preživeli samo sesalci. Značilnost sesalcev je živorodno razmnoževanje. Tudi netopir je sesalec.

Človek se je razvil iz opičjih genov.

Naši predniki so: opica, egiptopitekus, sivapitekus, orangutan gorila, šimpanz. Avstralopitekus pa je imel že pokončno držo.

Prvo okostje so našli v Afriki. Nato so odkrili odtise nog. Hoteli so ugotoviti velikost možganov (velikost – ena pest). Spretni človek je našel prodnjak. To je kamen, ki je v vodi. Pokončni človek je že uporabljal prodnjak. Človeka so odkrili pred 40 000 leti. Človek je kremen predelal v pestnjak. Leta 1932 so v dolini našli ogromno kosti. Med kostmi so bile tudi igle. V Iraku so našli okostje človeka. Naši predniki so jedli surovo meso.

Mamuti so živeli pred 60 000 leti. V Sloveniji blizu Kranja so našli mamutovo okostje.

Najstarejša igrača je iz lesa in je stara 25 000 let. Nazadnje so našli okostje ženske, ki je v roki držala kost.

V muzeju mi je bilo všeč in naučila sem se nekaj novih stvari.

Lucija Marija Novak, 5. b

Knjigobube, 1. K in 2. K

OBISK KNJIŽNICE DR. TONETA PRETNARJA V TRŽIČU

Februarja smo obiskali knjižnico v Trziču. Pogovarjali smo se o knjižničnem bontonu, si ogledali nenavadne knjige in poslušali pravljico o Levu v knjižnici. V spodnjih vrsticah so zbrani vtisi učencev 1. a.

Vse mi je bilo zelo všeč. Lepo mi je bilo, da sem bil tam. Vse imajo lepo zloženo. Dobro mi je bilo, ko smo poslušali uganke in pravljico o levu. Všeč mi je, da imajo CD-je in Harryja Potterja. Imajo tudi tako Rdečo Kapico, kot jo imamo v šoli. Pogovarjali smo se tudi o lepem vedenju v knjižnici. Všeč mi je bilo, da smo v krogu lepo sedeli in poslušali. Tudi jaz sem bom vpisal v knjižnico. Potem bom dobil kartico.

NIK ERLAH

Všeč mi je bilo, ko smo pogledali knjige; najbolj je bila dobra »velika knjiga«. Pogovarjali smo se o lepem vedenju in da moramo s knjigami lepo ravnati. V knjižnici imajo tudi revije, CD-je, slike in veliko knjig. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo poslušali uganke in pravljico o levu, ki je pomagal v knjižnici. Všeč so mi bile tudi velike omare.

ŽAN FLORJAN TOPORIŠ

NARAVOSLOVNI DAN V STRAHINJU

18. aprila 2011 smo z učenci 1. razredov imeli NARAVOSLOVNI DAN na Srednji biotehniški šoli v Strahinju. Ogledali smo si posestvo, vsak pa je izdelal tudi svoj velikonočni aranžma.

Ko smo se vrnili v šolo, so učenci iz 1. b razreda povedali, kaj jim je bilo tisti dan najbolj všeč:

TINA BALKOVEC:

DA SMO LEPILI ROŽICE NA PENO.

JANEZ FRANTAR:

DA SMO V RIBNIKU VIDELI RIBE IN ŽELVIN OKLEP.

ANJA KLOFUTAR, KRISTIJAN REK:

DA SMO VIDELI KONJE IN RIBE.

TEJA MALI:

DA SMO BOŽALI KONJA IN VIDELI OSLIČKA.

TINA ULČNIK: DA SMO VIDELI KONJE.

JURIJ PAPLER: VŠEČ MI JE BIL ZELEN TRAKTOR.

EVA PUHAR: DA SMO VIDELI ŽIVALI V HLEVU IN RIBNIKU.

NEJC NOVAK:

DA SMO IZDELALI OKRASEK ZA VELIKO NOČ.

MITJA PAPLER: VŠEČ MI JE BIL RDEČ TRAKTOR.

NEŽA HORVAT:

VŠEČ SO MI BILE RAČKE, RIBICE, KRAVE KONJI.

NADJA STOJKO PLESNIČAR:

VŠEČ MI JE BILO V ŠOLSKI TRGOVINI.

SARA HABA TOPORIŠ:

DA SMO VIDELI RIBICE, ŽELVE, PAGLAVCE.

JAKA KONC, BRINA ROBLEK ČEŠKA:

DA SMO BOŽALI KONJE IN VIDELI RIBICE.

DANIJELA KOSTIČ: DA SMO VIDELI VSE ŽIVALI.

EDIS SADIKOVIČ: VŠEČ MI JE BILO, KO SO KRAVE MUKALE.

PLAVALNI DAN NA KRANJSKEM BAZENU

V četrtek, 12. 05. 2011, smo s prvošolci izvedli plavalni športni dan na kranjskem bazenu.

Učenci s Podružnične šole Kovor so povedali:

TINKARA JENKO

Na plavalnem dnevu mi je bilo všeč, ko smo plavali s črvom in ko smo črva tudi jahali. Všeč mi je bilo, ko je učitelj rekel: »Poglejte, Tinkaro, kako plava!«

MATIC IVANŠEK

Meni je bilo pa najbolj všeč, ko smo tekmovali. Mi smo bili prvi.

ARIANA DULC

Na plavalnem dnevu smo se igrali tako, da je učiteljica v vodo metala obročke, mi nismo smeli gledati, potem pa smo obročke morali poiskati pod vodo. Tudi skakali smo v vodo.

ALEN MUJANIČ

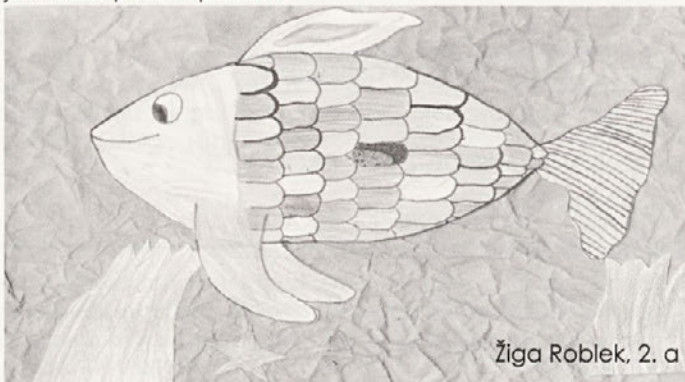
Meni je bilo všeč, ko smo plavali raketo, ribico in se igrali Povodnega moža.

BINE LIVK

Meni je bilo pa najbolj všeč, ko smo skakali v vodo. Bil sem vesel, ker smo bili na tekmovanju prvi.

JERNEJA MALOVRH

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se igrali Povodnega moža. Všeč mi je bila tudi igrlica, ko smo morali gledati stran, učiteljica pa je vrgla v vodo obročke in zvezdice, mi pa smo jih morali potem poiskati.

Žiga Roblek. 2. a

Rožica

melodija: Eva Zupan in Marjeta Čimžar
besedilo: Julija Stefe, Daša Žnidaršič, Eva Zupan

Ro ži ca r de ča, ve se la ka kor sre ča, na po lju se sme hlja, kot zla ta ri bi ca.

Son ce jo gre je o na pa se sme je, pa pri de če be li ca, na nje ni gla vi ma šni ca,

pa jo po zdra vi pa ji pra vi:"o ro ži ca pre le pa, ka ko si da nes le pa, za

sen čiš prav v se ro ži ce".

Že drugo leto smo vključeni v evropski projekt Sheme sadja. To je ukrep skupne kmetijske politike, ki ga je leta 2009 sprejela Evropska komisija z namenom oskrbe učencev s sadjem in zelenjavo. Hkrati pa omejití naraščanje pojavnosti prekomerne telesne teže in debelosti pri otrocih, ki prav tako povečuje tveganje za nastanek številnih kroničnih nenalezljivih bolezní sodobnega časa.

KAKŠEN JE POMEN SADJA IN ZELENJAVE V PREHRANI?

Živila iz skupine sadja in zelenjave so pomembna zaradi snovi, ki jih vsebujejo:

- zaščitne snovi (vitamini in minerali, antioksidanti)
- visok delež vode
- prehranske vlaknine
- različne kisline in eterična olja

Sadje in zelenjava predstavljata pomembno skupino živil v uravnoteženem jedilniku. Znano je, da prebivalci Slovenije v dnevni prehrani ne zaužijemo priporočenih vrednosti sadja in zelenjave.

Shema šolskega sadja je podprta z izobraževalnimi in promocijskimi aktivnostmi, ki potekajo preko šolskega leta.

IN KAKO SI LAHKO S PREPOROSTIMI RECEPTI SAMI PRIPRAVITE ZDRAVO POSLASTICO?

NEKTARINA S SLADOLEDOM (za 4 osebe)

- 250 g malin
- 1 žlica svežega limoninega soka
- 2 žlici sladkorja
- 4 zrele nektarine
- 8 kroglic vanilijevega sladoleda
- popraženi mandlji za dekoracijo

Pretlačene maline pretlačite skozi gosto cedilo, da se znebite drobnih semen. Primešajte limonin sok in sladkajte po okusu.

Razpolovite nektarine in odstranite koščice. Na krožnike položite po dve polovici in vsako napolnite s kroglico sladoleda. Prelijte z malinovo omako in po želji potresite z mandlji.

PIŠČANČJI FAJITE Z NAMAZOM GUACAMOLE (za 4 osebe)

- 1 velika jedilna žlica olivnega olja, še malo za premaz
- 4 kosi piščančjih prsi brez kosti in kože, narezani na trakove
- 1 glava rdeče čebule, drobno sesekljane

- 1 rdeča paprika, očiščena, narezana
- 1 strok česna, strt
- 1 žlička mlete kumine
- sok ene limete
- 4 tortilje

GUACAMOLE

- 1 velik avokado, brez koščice in lupine
- 1 strok česna, strt
- sok ½ limone
- 1 paradižnik, brez semen, sesekljan
- 1 žlica majoneze (kisla smetana ali pasirana skuta)
- sol in poper

Priprava: vse sestavine naložite v skledo in jih z vilicami zmečkajte v gladko kremo.

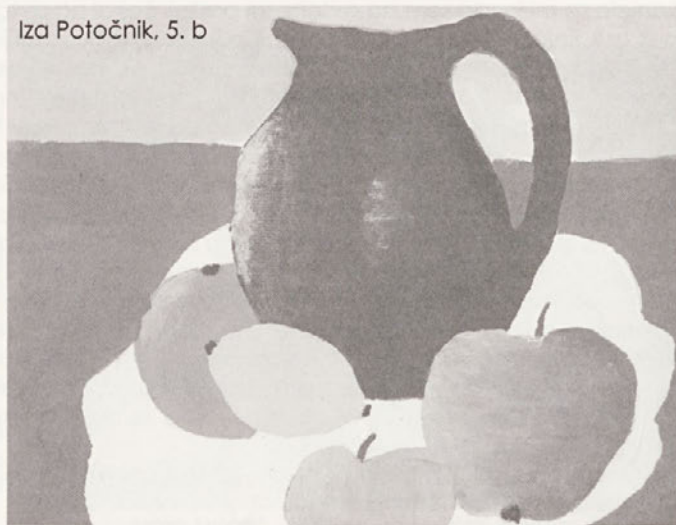
Segrejte ponev, jo premažite z oljem in dodajte piščanca. Pecite 6 do 8 minut; piščanec naj bo dobro pečen. Dodajte papriko in čebulo in pecite tako dolgo, da se čebula zmehča.

V majhni ponvi segrejte olje. Česen in kumino pražite 1 minuto, dodajte limetin sok in dobro pregrejte.

Segrejte tortilje in na vsako naložite zvrhano žlico piščančje mešanice. Tik pred postrežbo vsebino vsake tortilje prelijte z začinjenim oljem in ji dodajte veliko žlico namaza guacamole.

Mentorica
Ana Mrgole & zdravošolci

Iza Potočnik, 5. b

Nočna mora je pač nočna mora, enako strašna v angleščini ali slovenščini. Ko je mimo, pa se ji lahko samo nasmejimo.

I was dreaming about a climbing trip to France. We were going with my friends and my coach. We were planning to stay there for a week and visit as many climbing walls as possible. And when we arrived to France they didn't have any hotel rooms, so we went to look for them. Then we found a nice hotel with 4 stars. On the next day we were still a little sleepy, but we were already driving towards our first climbing center. We started to climb nicely, when a large rock fell from the top of a climbing wall and hurt somebody. That was the beginning of my nightmare. The guy the rock fell on, was injured and the ambulance took him straight to hospital. Luckily noone from our group was hurt. But on the next day we decided to camp in a cave near the climbing walls. Nobody could sleep because the wolves were crying into the sky and we didn't know that wolves lived there. Somehow we survived the night and the next day we went climbing again. But the sun was too hot and we got sunburnt. We were hardly moving and the worst thing happened, when we were travelling back to Slovenia. They forgot me in France, so I was there all alone and without any money. Then I woke up and realized that this was only a dream.

Anže Peharc, 8. a

Nekoč sem imel res grozne sanje, ki jih ne bom nikoli pozabil. Sanjalo se mi je, da sem na avtobusni postaji čakal na avtobus za v šolo. Ko je prišel, sem vstopil in šofer avtobusa mi je rekel: "Ne gani se!" Ubogal sem, kar mi je rekel. S seboj je imel še nekaj pomočnikov in jim je dejal, naj me privežejo na sedež. Privežali so me, vendar je enemu od pomočnikov iz žepa padel ključ. Hitro sem se premaknil in pritisnil ključ pod zadnjico. Vozili smo kar nekaj časa. Naenkrat smo prispeli do meni neznanе ulice. Odvedli so me do črnega avtomobila, ki je imel zatemnjene šipe. Tam je čakala tolpa. Šef je dejal: "Tukaj je!" Vrgel mu je kovček z denarjem, mene pa potisnil k njemu. Rekel mi je, naj se namestim v avto in počakam. Zaklenili so me v avto in šli na kavo. Ko so prispeli nazaj, so sedli v avto in me odpeljali. Na meji z Italijo so pregledali avto. Ko so začeli pregledovati, je eden od stražnikov izvil pištolo in postrelil vse policiste. Pod sedežem sem videl pištolo in jo shranil pod bundo. Zopet smo prispeli do neke hiše, kjer so me privežali okrog nog na stol.

Pomočnik je vzel nož in mi hotel odrezati palca, da bi lažje ljudem prišel v žep do denarja, ker naj bi za njih kradel. Takrat pa sem iz bunde potegnil pištolo in ga ustrelil v glavo. Padel je na tla, vzel sem njegov nož in si prerezal vrv, s katero sem bil privezan. Stekel sem v drugi prostor in ubil še šefa ter njegovega namestnika. Zbežal sem iz hiše, poiskal najbližji hotel in prosil za telefon. Klical sem domov in vse povedal, kaj je bilo. V hipu je bila tam že policija, kjer so naredili preiskavo, meni pa rekli, da imam srečo, da sem še živ. Vesel sem bil, da se je tako izteklo.

Takrat pa se odprejo vrata sobe in mami mi pravi: "Matic, vstani, šola!"

Matic Novak, 8. b

(Pa pravijo, da filmi ne vplivajo ... Op. uredništva.)

When I woke up this morning, I was scared to death. I had a terrible nightmare. So this is what happened in this nightmare.

My mum was driving a car, I was sitting in the back, listening to music and my brother was sitting next to me. Suddenly a policeman stopped us. My mum opened the window and asked what was wrong. The policeman said that we couldn't go any further, because a terrible accident happened. I looked out of the window, but there was absolutely nothing. No cops, no people, no ambulance. The policeman went to his car, when I saw this creepy man running down the road. My mum suddenly disappeared and so did my brother. So I stayed there on my own! I left the car to see what was going on... I wanted to ask the policeman for help, but he was gone, too. All I could see was this creepy man and he was coming towards me. I started panicking. When he was standing right in front of me, he said: "You're coming with me!" and I was like "No way". He pulled me and said: "Let's go". When he said that, his eyes turned black and his voice became scary. He lost his left leg and his right hand. I was shocked and I had no idea what was going on. So I started screaming. Suddenly a car came out of nowhere. My mum was driving it. I kicked the creepy man and ran into the car. I don't remember what happened next, because I woke up.

Katja Šober, 8. a

When I woke up this morning I was scared to death. I had a terrible nightmare.

I was in an airplane flying to Miami, when turbulence appeared. I looked out the window and saw a volcano erupting. Then, out of the ashes in the sky, an airplane came!!! We crashed! Everything was spinning and I didn't know which way was up. I grabbed a parachute and jumped out of the plane. I was alive. The plane under me fell into the volcano. When I got close to the ground, I said to myself: "I'm safe!" THEN THEY STARTED SHOOTING AT ME! When I looked closer, I realized that there was a civil war going on under me! One of the bullets ripped apart my parachute and I fell into the ocean. At least I wasn't under fire any more. Then, the ground started to shake, and the battlefield was devastated by an earthquake. I said: "Good thing I'm in water." It really wasn't a good thing because the water moved from the coast and A TSUNAMI showed up. All of a sudden, I found a surfboard and started surfing the wave. It was really weird, when the soldiers got confused and started to shoot at the tsunami with tanks, airplanes and everything they had. I fell and submerged deep below. I surfaced and was almost on land. I didn't see any more soldiers. At least it seemed so... then a rocket launched from a volcano. I guessed it was a NUKE (nuclear bomb) and started running around in circles, screaming out loud. And just before the nuke hit the same island it was launched from and where I was, (don't ask why because I'm supposed to be in Miami right now), I woke up.

It was all a nightmare! I went to the living room and turned on the TV. There were news reports about a nuke exploding in a Hawaiian island. Suspicious ...

Aleš Ručigaj, 8. a

NE RAVNO MORA ...

Sanje se dogajajo ponoči, kajne? No, zdi se mi, da lahko sanjaš tudi podnevi, ko slučajno popoldne utrujen od šole zaspiš na kavču. Kar naenkrat zapreš oči in se potopiš v sanje ... in kaj se zgodi?

Pogledam si noge in potem roke, saj sem že odrasel moški, pravi moški z brado in brki, ostrimi potezami obraza.

Star kakih 40 let. Pa kaj sploh iščem tukaj, med samimi pravljličnimi junaki? Sneguljčica in sedem palčkov igrajo badminton. Trnuljčica se po gozdni jasi sprehaja z Bambi-jem. Tom in Jerry si podajata frizbi. Rdeča kapica je

najboljša prijateljica volka. Pomanem si oči, ker mislim, da sanjam, a to niso sanje, to je res. Pozdravim Spiedermana kot najboljšega prijatelja, povabi me na koka kolo, povabilo seveda sprejemem. Potopiva se v pogovor, obujava spomine na stare čase. Reče mi, da sem njegov prijatelj Robin. Nisem čisto siguren, ali sem to res, če pa to pravi on, bo že držalo. Pa naj bom Robin. To mi je všeč. Saj mi je bil ta lik že od nekdaj pri srcu. Vsi me poznajo in želijo stike z menoj. To je super, da sem tako priljubljen. Res se počutim kot še nikoli. Toplo mi je pri srcu, ker me imajo radi. Pa čeprav so pravljlični junaki. Pa kaj, saj sem sam tudi nekakšen pravljlični junak, samo nekaj mi manjka. Kaj? Oziram se naokoli, iščem z očmi, kje bi našel najboljšega prijatelja, zaveznika. Tudi pravljličnega junaka Batmana. Nekje v daljavi ga vidim. Dvignem roko in ga pokličem. Takoj se pridruži, padeva v objem. Pa saj to ne more biti res! Vsi junaki, ki sem jih občudoval kot otrok, so tukaj. Povrhu vsega pa še moji prijatelji. Vedno sem jih imel za namišljene prijatelje, sedaj pa se mi je želja uresničila. Srečen sem.

A glej ga, zlomka, kako se je tu znašel glas moje mami. Saj ona ni pravljlični junak! "Vstani, Jurij, že deset minut te prosim, da prideš." Pa kaj spet hoče, vedno vse pokvari! Kar naenkrat me nekaj strese. Zasllišim: "Zbudi se!" "Pa saj to ni res," pomislim, ko zagledam obraz moje mami. Šele takrat se zavem, da so bile to le sanje.

Jurij Zupan, 8. b

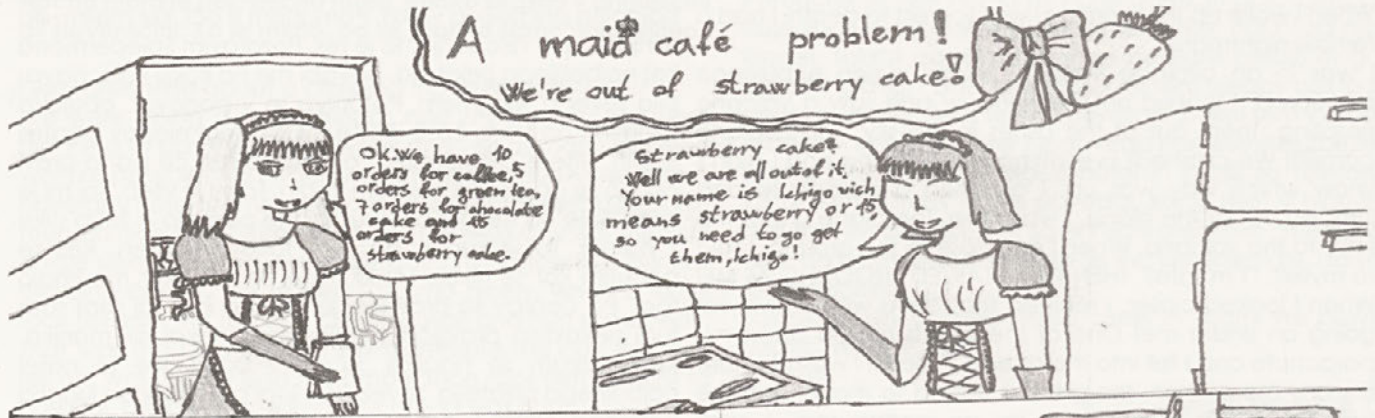
Maja Kolarič, 5. a

Rok Frantar, 5. a

Steziice

A maid café problem!
We're out of strawberry cake!

Rbk Frontier, 5.a

Steziice

STRAWBERRY
CAKE
BUS

this is so not
happening.

A BUS TO
TOKYO

Aha. So I guess I
will walk to Tokyo
and back.

After Ichigo comes back to the cafe.

Here are
the strawberry
cakes.

Aw. About that. We
found some strawberry
cakes in the basement but
we didn't want to
bother you with that.

Although, we need
more strawberry milk.
You go get it Ichigo.

Strawberry...
m-m-milk?

Patricija Redosavac 7.a

Čisto vsak začetek je težak; no, dostikrat tudi nadaljevanje, ampak kjer je volja, je tudi pot. Vsi znamo hoditi in govoriti in voziti kolo in plavati. In kako so se tega naučili naši četrtošolci?

KAKO SEM SE NAUČIL PLAVATI

Z jadrnico smo jadrjali po Hrvaškem morju. Na plažah so me starši učili plavati, a mi ni šlo. Potem smo prišli k očijevemu prijatelju, ki sem se ga kar malo bal. Potem sta mu mami in oči povedala, da se učim plavati in da se nočem naučiti. Potem je rekel: »Te bom jaz naučil plavati.« Jaz pa sem mu rekel: »Ne, rajši naj me nauči mami.« Tako sem se vsak dan učil in se naučil.

Vid Zamon, 4. b

Plavati sem se naučila, ko sem bila stara 5 let. Naučila sem se v Puli. Naučila sem se tako, da me je mam držala za trebuh, jaz pa sem bila obrnjena s trebuhom ter sem migala z rokami in nogami kot žabica. Na začetku sem se bala globoke vode in sem trenirala samo v vodi, kjer sem lahko stala. Medtem ko sem vadila, sem spila veliko vode. Tako sem se zapomnila, da je morje slano. Po nekaj dneh mamiči ni bilo potrebno biti zraven, ker se nisem več bala vode. Gledala me je kar z obale. Malo preden smo šli domov, sva z mami plavali daleč od obale, jaz sem seveda že znala plavati, le upala nisem sama v globoko vodo. Mami je plavala stran od mene, jaz sem hitro plavala za njo, tako pa sem tudi ugotovila, da znam zelo dobro plavati.

Ksenja Perko, 4. a

Vsako leto gremo za en mesec na morje. Na plažo se odpeljemo s čolnom in s seboj vzamemo plavalno opremo. Med opremo so nekoč bili tudi moji rokavčki, ki mi jih je mami napihnila in nataknila na roko. Jaz pa nisem vedela, da mi jih je napihnila vsak dan manj. Brez rokavčkov nisem želela plavati, dokler ni na morje prišla očijeva sestrična Silvana. Skupaj smo odšli plavat in jaz sem čisto pozabila, da rokavčkov nimam na rokah. Plavala sem do Silvane, za menoj pa je mami zaklicala: »Bravo!« Od takrat naprej ne nosim več rokavčkov.

Manca Umek, 4. a

KAKO SEM SE NAUČIL/-A HODITI

Hoditi sem začel pri desetih mesecih, kar je zelo zgodaj. Prvi korak sem naredil v dnevni sobi dedija in babi.

Stati sem se naučil že prej v stojici, ampak v njej nikoli nisem hotel biti. Ko sem vstal, sem velikokrat tudi padel. Ko sem že malo hodil, sem po navadi krožil okoli mize. Verjetno me je muca videla in je še sama začela hoditi v krogu, samo da je ona hodila okoli dneвне sobe, jaz pa okoli mize. Včasih so si me dedi in babi ali pa oči in mami kar podajali. Seveda ne mislim, da so me metali po zraku, ampak tako, da me je eden spustil in naredil sem par korakov, drugi me je pa ujel. Leto za tem pa sem že stopil na smučī.

Bor Tadi, 4. b

Rodila sem se lepega sončnega dne v juliju. Vsi so me bili zelo veseli. Veliko sem jokala, a ko je pokukal prvi zobek, sem kar naenkrat nehala jokati. Mamino mleko sem pila do sedmega meseca, nato pa sem začela jesti »pravo« hrano. Ker sem rada jedla, sem se kmalu začela postavljati na noge, puzati in kobacati. S pomočjo staršev, ki so me držali za roke, sem naredila prve korake. Velikokrat sem padla, a sem bila uporna in sem kar sama vstala. Ko sem vstala in če ni bilo mamic ali očeta, da bi mi pomagala, sem seveda padla na rit. Prvih trinajst mesecev sem že pošteno hodila. Seveda s pomočjo in oporo. Nekega dne sem se potikala okoli mize in jedla otroške piškote. En piškot sem držala v roki in ga vrgla po tleh. Piškot je zletel daleč od mize. Naredila sem par korakov od mize, nato pa sem se spustila, da bi šla po piškot. Mamica me je gledala in spodbujala. Spustila sem rob mize in naredila par korakov čisto sama brez pomoči.

Sara Biščević, 4. b

Začelo se je tako, da sem bila že kot majhen dojenček živahna in sem brcala in se prevračala na vse strani. Pri šestih mesecih sem se že plazila po vseh štirih. Bila sem zelo radovedna, zato sem pretaknila vsak kot. Kmalu mi ni bilo dovolj plezanja po vseh štirih, zato sem se začela oprijemati stvari in vstajati. V pomoč so mi bili mami, oči, sestra in pohišstvo. Enkrat sem mislila, da bi šlo brez opore, zato sem padla. Bum fresk! Nisem bila še dovolj stabilna. Od tistega trenutka dalje sem postala plašna, saj mi je padec nagnal strah v kosti. Po tistem sem kar nekaj časa hotela nekaj ob sebi, da sem hodila. Čeprav sta mami in oči vedela, da lahko hodim sama. Za igračo mi je bila zelo všeč platenka koka kole. Oči je vrgel stran platenko in od samega navdušenja, da vidim platenko, sem sama odkorakala ponjo.

Neža Perko, 4. b

KAKO SEM SE NAUČIL/-A VOZITI KOLO

Kolo sem se naučila voziti pri petih letih. Prej sem se vozila s pomožnimi kolesčki. Voziti kolesa se nisem hotela naučiti, dokler mi ni mami obljubila igrače. Voziti kolo sem se naučila v enem tednu. Zdaj se z njim že dobro peljem.

Maruša Lučič Bolka, 4. b

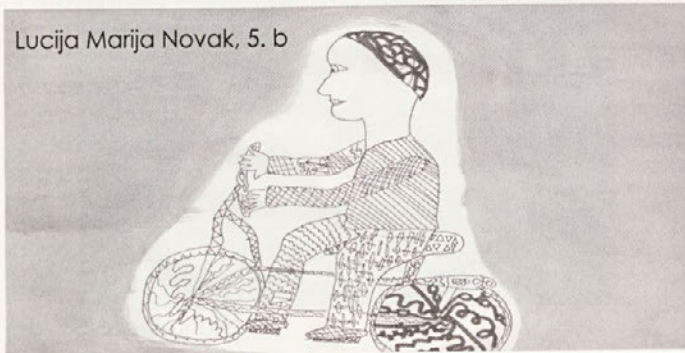
Ko sem bil star eno leto in pol, sem dobil tricikel. Spredaj je imel košarico za bonbone, zadaj pa prikolico, v njej sem vozil sok. Pri treh letih mi je očka kupil kolo, ki se je imenovalo Tigerček. Imelo je stranska kolesčka. Z njim sem se že sam vozil po igrišču, na glavi sem nosil kolesarsko čelado. Na morju sem s kolesom povozil žebelj, ki je preluknjal zračnico. Očka je v trgovini kupil novo in jo je zamenjal, da sem se lahko s prijatelji vozil po kampu. Ko sem bil star pet let, sem dobil večje kolo, ki pa je bilo brez stranskih kolesčkov. Zelo hitro sem se naučil vozit z njim. Nato sem že dirjal po travniku in dvorišču. Drugo leto bom za rojstni dan dobil novo kolo, nato bom opravil kolesarski izpit in dobil vozniško dovoljenje. Takrat se bom lahko že sam vozil po cesti.

David Bohinjec, 4. a

Moje prvo kolo je bilo modre barve. Kolo je imelo pomožna kolesčka. Dobil sem ga za tretji rojstni dan. Pri prvih začetkih vožnje s kolesom nisem bil še stabilen, zato sta mi pomagala mamica in očka. Vsak prosti trenutek smo izkoristili, da sem se čim bolj samostojno vozil s kolesom. Včasih se je zgodila kakšna nezgoda, vendar brez hujših posledic. K varni vožnji s kolesom veliko pripomore čelada. Čelada mi je prihranila marsikatero buško. Nekega dne sem očka prosil, da mi sname pomožna kolesčka. Za začetek mi je šlo kar dobro, a ne odlično. Očka me je med vožnjo večkrat spustil. Kar naenkrat sem speljal. Od takrat mi je vožnja s kolesom velik užitek.

Gašper Kukavica, 4. a

Lucija Marija Novak, 5. b

Svoje prvo kolo sem dobil, ko sem bil star dve leti. Kot vsak otrok sem dobil takega, ki ima pomožna kolesčka. Tudi tu so bili na začetku manjši problemi in vprašanje – kako se bom naučil voziti kolo, brez pomožnih kolesčkov? Ampak ker VAJA DELA MOJSTRA, sem se naučil tudi to.

Samostojnosti na kolesu sem se naučil par let kasneje in pravo kolo sem dobil pri šestih ali sedmih letih. Sedaj že brez problemov divjam po domačem dvorišču in izvajam vragolije. Vendar pa vedno poskrbim za svojo varnost. Vedno imam na glavi čelado. Na glavnih cestah še ne vozim, dokler ne bom imel opravljenega kolesarskega izpita ter ne bom sam dobro pripravljen.

Horić Vedin, 4. a

Metod Langus, 5. a

Svoje prvo kolo sem dobil za svoj prvi rojstni dan. Podarila mi ga je teta Nataša. To je bil zeleno, rumen tricikel z velikim ročajem. Na balanco je bila pritrjena košarica za razne pripomočke, ki sem jih takrat potreboval: dudu, steklenička s čajem ... Če po resnici povem, se tega ne spomnim, saj sem bil takrat še premajhen. Moje drugo kolo mi je kupil oči. Star sem bil tri leta. Kolo je bilo modre, rumene ter rdeče barve. Zraven smo kupili še majhna kolesčka, saj sem jih takrat še potreboval. Prvič sem ga preizkusil pred našim blokom. Oči mi je rekel, naj pogledam otroke, ki se vozijo s kolesi mimo naju. Usedel sem se na svoje novo kolo in noge položil na pedala. Nato sem pritisnil in uporabil vse svoje moči, ki sem jih imel v nogah. In že sem se peljal. Juhu! Čez čas, kakšne pol leta kasneje, ko sem bil že pravi profesionalc v vožnji s kolesčkom, se je oči odločil, da je napočil čas, ko bi moral oči odstraniti kolesčka. Prej je kolo stalo, a zdaj ne več. To je bila prva razlika, ki sem jo opazil. Oči mi je rekel, naj se usedem in stopala položim na pedala. Ubogal sem ga. Nato sem pritisnil na pedala. Uau! Šlo je. Nekaj metrov sem pritisikal na pedala, vendar nisem opazil, da oči ves čas teče ob meni in drži kolo. Ko je izpustil kolo, sem izgubil ravnotežje in končal v bližnjem grmovju. Tako sva z očijem ponavljala vajo, dokler mi ni uspelo. Oči mi je povedal, da sem se kar hitro naučil voziti kolo, saj sem bil takrat star tri leta in pol.

Marko Stegnar, 4. b

Nekega večera sem sam(-a) sedel(-a) v sobi. Zagledal(-a) sem ...

- pikapolonico na okenski polici in sem jo opazoval, kako je hotela ven. Prijel sem jo čisto nežno in jo odnesel na travico. Takoj je poletela.

Rok Bahun, 2. K

- rdečo svetlobo. Bili so motorji. Pogledal sem skozi okno. Bila je vesoljska ladja. Pristala je ravno na gredici z rožami. Z ladje je prvi stopil kapitan. Odprl sem okno in ga vprašal, zakaj so pristali na vrtu. Odgovoril je: ZZZU JJKO BEBE XXXXXX! Potem se je zaslišal glas: Vid, ali še spiš? V šolo bo treba.

Vid Hribar, 2. K

- Naenkrat se je odprla kabina. Zagledal sem vesoljca, ki je imel eno oko. S tem očesom je lahko hipnotiziral ljudi. Pozneje se je pojavila še ena vesoljska ladja. Izstopil je Marsovec s tremi očmi. Oba Marsovca sta bila prijazna.

David Krek, 2. K

- vesoljčka, ki je prišel skozi priprto okno. Vprašal sem ga, od kod se je vzela. Povedal mi je, da ima na mojem vrtu parkirano vesoljsko ladjo. Nagnil sem se skozi okno in jo zagledal. Potem sem se zbudil in ugotovil, da so bile to le sanje.

Andraž Sitar, 2. K

- da proti meni prihaja čudna svetloba, ki se premika naprej in nazaj. Prestrašil sem se. Na pomoč sem poklical mamico. Ko je mamica prišla, je svetloba izginila. Vse sva pregledala in ugotovila, da je svetloba prišla skozi okno. Pod oknom je vozil avto s prižganimi lučmi ter se premikal naprej in nazaj. Videl sem, da ni nič strašnega, zato sem se pomiril in odšel v posteljo.

Jaka Podlipnik, 2. K

- mucu Lizo, mucka Tobija in kuža Taro. Potem je šla Tara v kuhinjo in začela jesti mačjo hrano. Liza in Tobi sta se igrala, potem pa sta postala lačna, ampak Tara je že pojedla njuno hrano. Šla sta v spodnji prostor in začela jesti pasjo hrano. Ko je hotela jesti Tara svojo hrano, pa tudi njene hrane ni bilo več.

Nika Selko, 2. K

- skozi okno, kako padajo snežinke. Razveselila sem se, da bo kmalu božič. Šla sem spat. Kmalu me je poklicala mami in mi rekla, da je danes poseben dan. Sedli smo za mizo in pojedli desert. Mamico sem vprašala, kdaj bo božič in mamica mi je odgovorila, da naslednji dan. Bližal se je večer. Postavili smo božično jelko. Bedela sem celo noč. Naenkrat pa sem zagledala Božička, ki me je vprašal, če sem bila kaj pridna. Dal mi je darilo in bila sem zelo vesela. Božiček se je poslovil, saj je moral razdeliti darila še drugim pridnim otrokom.

Lana Kaštrun, 2. K

- leva na postelji. Vprašal me je, če lahko prespi pri meni. Odgovoril sem mu, da lahko. Zanimalo me je, kje živi. Povedal je, da se je izgubil in ne najde poti domov. Od doma je odšel, ker je bil lačen in si je iskal hrano. Vprašal sem ga, če bi še kaj pojedel in odgovoril mi je, da bi še jedel. Prinesel sem mu meso. Po večerji sva šla skupaj spat.

Tomaž Naglič, 2. K

- luno. Sijala je modrem nebu. Družbo so ji delale zvezde. Vse se je lepo bleščalo. Lunini žarki so dosegli tudi mojo sobo. Igrače so oživele. Luna je sijala, igrače pa so prepevale in plesale. Tudi jaz sem se pridružila. Zabavali smo se celo noč.

Anja Majcen, 2. K

Hana Berčan, 2. a

KRALJEVI PITON MARJAN

PREDSTAVIL VAM BOM MOJEGA HIŠNEGA LJUBLJENČKA MARJANA. IME MU JE IZBRAL OČI. DOLG JE 95 CM. MARJAN ŽIVI V TERARIJU V MOJI SOBI NAD MOJO POSTELJO. IMAMO GA VEČ KOT DVE LETI. HRANI SE Z ŽIVIMI MIŠKAMI. MIŠKO DOBI ENKRAT NA DVA MESECA. V TERARIJU IMA TUDI VODO. PODNEVI VEČINOMA SPI, PONOČI PA LEZE PO TERARIJU. ZVEČER, KO SEM ŽE V POSTELJI, VIDIM KAKO LEZE PO STEKLU. MARJAN SE TUDI LEVI. TO POMENI, DA SLEČE KOŽO.

GAL PAVEL PAZLAR, 2. a

Moj hišni ljubljencek je psička Gaja. Moja psička je črna in ima bele lise. Bele lise ima na trebuščku in na tačkah. Bele lise so videti kot bi nosila bele nogavice. Uživa, ko se valja po kavču. Vesela me je, ko pridem iz šole. Ob koncu tedna jo peljemo na sprehod v gozd. Z Gajo se rada crkljava. Je zelo prijazna. Gaja je dober čuvaj.

Maša Mladič, 2. a

Želim si švicarskega planšarskega psa. Je velik, prijazen in dober čuvaj. Velik je od 60 do 72 cm, tehta pa od 40 do 60 kg. Idealna je velika hiša z vrtom, saj se rad prosto giblje. Dlako ima tribarvno: črno-bela-rjava. Radi hodijo na sprehod in v hribe in spremljajo lastnike. So predani družini, do tujcev pa nezaupljivi. Takega psa imajo pri prijateljih. Rad se igra z menoj. Ima svoje bivališče. Ime mu je Rudi.

Tilen Legat, 2. a

Predstavil vam bom psa po imenu Don. Je zlati prinašalec in je star 5 let. Živi v bloku pri mojem bratranču. Vsak dan ga mora peljati ven zjutraj, popoldne in zvečer. Enkrat na dan mu da jesti. Je briket in hrano iz konzerve. Spi v dnevni sobi. Najbolj vesel je, ko gre na travnik in ko žveči svojo igračko. Obožuje vodo in zelo rad plava. Rad se vozi v avtu, ne mara pa pokanja petard in raket. Imam ga zelo rad.

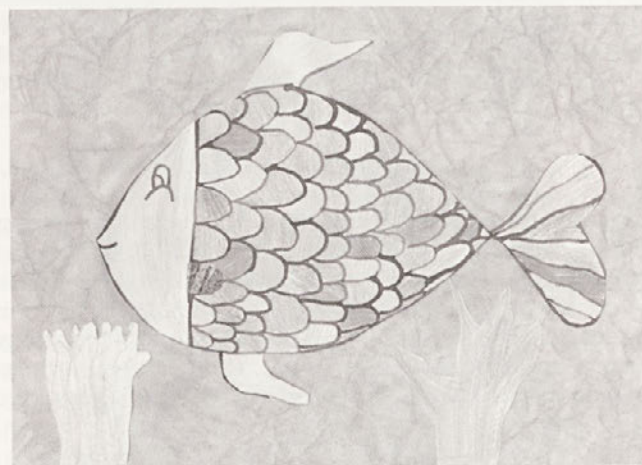
Klemen Slatnar, 2. a

Doma bi rada imela kopensko želvo. Všeč so mi postale lansko leto na morju, ko sem jo prvič videla v živo. Mala želva je namreč vsak dan prišla na našo teraso. Poimenovali smo jo Maksi. Bila je dolga približno 12 cm. Premikala se je počasi in cel dan na vrtu jedla travo in liste. Imela je tudi dolge kremplje, s katerimi si je pomagala pri hoji. Njen oklep je bil rjavkasto-zelene barve. Všeč mi je bil njen majhen rep. Kadar smo se ji približali, je glavo hitro skrila pod oklep. Kopenske želve lahko živijo tudi 100 let.

Lea Košir, 2. a

Papagaj Jaka ima svojo kletko v kuhinji na hladilniku. Zelo je ljubezniv, včasih tudi malo jezen. Če se doma kaj dogaja, vedno hoče biti zraven in prileti na glavo. Moja mami pa tega ne mara, zato je pri njej na rami. Jaka je star štiri leta in pol. Prej smo imeli še Puhija in Fleka. Flek je zbolel in na koncu ni mogel več leteti, ni več videl in slišal. V svoji kletki ima igrače, lestev in gugalnico. Sipino kost ima za brušenje kljunčka. Ima tudi jabolko, vodo, vsakodnevna semena in pesek. Vsak dan mu zamenjamo vodo in hrano. Dvakrat na teden mu očistimo kletko. Jakovi priboljški so bar, semena s sadjem, jajček in solata. Najraje pa je iz naših ust.

Neža Pirjevec, 2. a

Lea Košir, 2. a

Ko sem še živel pri babici, sem imel svojega hišnega ljubljence. To je bil mucek, ki mu je bilo ime Luci. Bil je črne barve in je imel malce daljšo dlako. Rad je jedel briquete in korenček. Bil je zelo prijazen. Večkrat je spal v mojem naročju. Če sem ga povlekel za tačko, ni bil nič hud. Ulovil je veliko miši. Bil je že zelo star, zato je nekega dne poginil. Vsi smo bili zelo žalostni.

David Krek, 2. K

Mojemu hišnemu ljubljencu je ime Reks. Star je tri leta in je nemški ovčar. Glavo, trup in rep ima črne barve, na koncu tačk in okoli oči pa je rjav. Živi v svoji leseni pasji hišici. Najbolj vesel je, ko pridem iz šole. Takrat veselo laja in maha z repom. Hranim ga enkrat na dan. Najraje je meso in kosti. Ko prideva s sprehoda, spije celo skodelico vode. Rad se igra z žogico in mi jo vedno prinese nazaj. Imam ga rad in ga božam, Reks pa veselo maha z repom.

Tomaž Naglič, 2. K

Moj hišni ljubljencek je muca Liza. Je črno-bele barve, na koncu črnega repa pa ima belo piko. Stara je dve leti. Ima tudi čip, ki nam jo bo pomagal najti, če bi se slučajno izgubila. Liza je rada zunaj, ko pa je lačna pride po strehi na okensko polico, da ji odpremo okno. Spi v svoji košarici, v kateri ima ovčjo kožo. Redno jo vozimo k veterinarju, vendar vožnje ne mara in v avtu vedno glasno mijavka. Če pa je avto parkiran na dvorišču, pa ga veselo raziskuje. Liza ima mlajšega bratca Tobija, ki ga ima zelo rada in se z njim veliko igra. Brani ga pred psičko Taro in mu razkazuje okolico. Oba imam zelo rada in sem srečna, da ju imam.

Nika Selko, 2. K

Najprej vam moram povedati, da nimam hišnega ljubljence. Želim si, da bi imel muco. Bila bi bele barve in zelo puhasta. Z njo bi se igral in ji nagajal. Naučil bi jo veliko stvari. Ne bi ji dovolil, da bi šla sama ven, ker b i jo lahko povozil avto. Zelo bi pazil nanjo. Bila bi moja prijateljica. Upam, da se mi bo želja izpolnila, ko bom starejši. Sedaj pa to ni mogoče, ker bi bila cel dan sama in bi ji bilo dolgčas.

Jaka Podlipnik, 2. K

Ko sem živela v Srbiji, sem imela domačo žival – muco, ki ji je ime Milica. Je sive in bele barve. Ima zelene oči. Moja muca je zelo lepa. Imam jo rada. Skotila je tri mucke, ki so bili zelo lepi. Vsak dan sem jo hranila. Zelo rada lovi miši. Ko smo se preselili v Slovenijo, sem jo pustila botrici Vesni, ki skrbi zanjo namesto mene.

Emilija Petrović, 2. K

Moj hišni ljubljencek je zajček. Zajčku je ime Levči. Spada v vrsto pritlikavih kuncev. Dobil sem ga poleti. Takrat je bil star pet tednov. Živi v leseni hišici, ki ima dve nadstropji. V zgornjem nadstropju ima hrano, v spodnjem pa se podi naokoli. Podnevi je v dnevni sobi. Poleti skače v ogradi na vrtu. Je korenje, seno in različna semena. Levči je vesela, ko jo počoham za ušesi.

Andraž Sitar, 2. K

V našo družino je psička Fee prišla poleti leta 2007. Ime je dobila že ob rojstvu, rdeča nogavica pa je njen priimek. Konec aprila bo stara štiri leta. Je čistokrvni francoski ovčar z rodovnikom. Je črne barve, noge pa ima tudi rjave. Te spominjajo na rdeče nogavice. Ima rjave oči in je večja od mene. Ko je bila majhna, je bila zelo nagajiva in m i je strgala kar nekaj oblek. Danes tega ne dela več, še vedno pa mi vzame kakšno igračo. Če jem, mi hitro vzame tudi hrano. Ima velik pesjak ob hiši. Tam je, spi in se igra. Pozimi, ko je mraz, spi v hiši. Je prijazna, včasih tudi ljubosumna. Najbolj jo razjezijo mačke. Fee je moja dobra prijateljica, za njo pa skrbi ati. Ko bom večja, jo bom na sprehode vodila tudi jaz. Imam jo rada, tudi ona mene. Vsak dan, ko pridem iz šole, najprej pozdravim Fee.

Anja Majcen, 2. K

Mojemu hrčku je ime Tomi. Hranim ga z briketi, pije pa vodo iz posebne stekleničke. Je svetlo rjave barve in ima črne oči. Dobil sem ga od staršev za rojstni dan. Živi v svojem steklenem zaboju. Vsak dan si vzamem nekaj minut časa, da se poigram z njim. Najraje se igra z rdečo žogico, ki jo s svojim smrkčkom spretno poriva pred seboj.

Vid Hribar, 2. K

»Na začetku je bila beseda ...« je napisal Tone Pavček v svoji pesmi. Ampak že prvošolčki in drugošolčki vedo, da je bila na začetku – črka. Učiteljica Simona je povedala, da so komaj spoznali vse črke abecede, že so napisali ta simpatična besedilca.

MOJA PRAVLJICA

ZAJTRK

NEKOČ STA PRED DAVNIMI, DAVNIMI ČASI ŽIVELA ZAJČEK IN ZAJČICA. SPALA STA TAKO DA JE SONCE NAJPREJ POSIJALO NA ZAJČKA IN POTEM NA ZAJČICO. ZAJČEK JE NEKEGA DNE MORAL REČI : »ČAS JE ZA ZAJTRK.« NE BOSTE VERJELI, ZAJČICA JE BILA ŽE POKONCI. REKLA JE: »SAJ RES, KAJ BO ZA ZAJTRK?« ŠLA JE POGLEDAT V PREDAL IN PAVEDALA TAKOLE: »JOJ, TI ŠMENT. ZA VEČERJO SVA POJDLA ZADNJE JABOLKO IN ZADNJO SKORJLO KRUA.« ŠLA STA IZ HIŠE, ZAVILA LEVO IN PRIŠLA DO PRVE JABLANE. TA JE BILA LEPA, A JABOLKA SO BILA VISOKO. ZAJČEK IN ZAJČICA STA TRESLA JABLANO, A JABOLKA SO OSTALA NA DREVESU. GREŠTA NAPREJ IN PRIDETA DO DRUGE JABLANE. TA JE BILA ŠE LEPŠA OD PRVE. ZAJČEK IN ZAJČICA STA TRESLA IN TRESLA JABLANO, A JABOLKA NISO PADLA NA TLA. GREŠTA NAPREJ IN PRIDETA DO TRETJE JABLANE. TA JE BILA NAJLEPŠA. ZAJČEK IN ZAJČICA STA TRESLA, TRESLA IN TRESLA JABLANO IN NIČ NISTA DOBILA. POTEM STA VIDELA POLJE POLNO KORENJA. ODPULILA STA VSE KORENJE. VSE STA POJEDLA. UGOTOVILA STA, DA HRANO LAHKO NAJDEŠ TUDI NA TLEH.

EVA LUNDER, 2. B

POOSEBITEV

ZIMA

JAZ SEM ZIMA. VSI ME IMAJO RADI. ŽALOSTNA SEM ZATO, KER PTICE ODLETIJO V TOPLE KRAJE, AMPAK MOJCA JE MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA. KO GRE DOMOV, SEM ZELO, ZELO ŽALOSTNA. KO PRIDEJO VEN OTROCI, ENI KEPAJO IN ENI DELAJO IZ MENE SNEŽAKE IN IGLUJE. ŠE NAJRAJŠI PA IMAM, DA OTROCI DELAJO ANGELČKE.

APOLONIJA JEKOVEC, 2. B

JAZ SEM ZIMA. NEKOČ JE PADAL SNEG IN VSI SO ME IMELI ZELO RADI IN SO SE KEPALI IN DELALI IGLUJE IN SNEŽAKE. RAZEN STARŠEV, KER SO MORALI KIDATI IN OTROKE SO MORALI TOPLO OBLEČI. MORALI SO ZAMENJATI GUME IN MORALI SO TUDI POSUTI SOL, DA JIM NE BI DRSELO. ZUNAJ JE BILO ZELO MRZLO, DA SO OTROCI MORALI IMETI ROKAVICE, ŠAL, TOPLE HLAČE IN NAJBOLJE BI BILO, DA BI IMELI KAR KOMBINIZJON IN TOPLO BUNDO IN ŠE TOPLE ČEVLJE ALI ŠKORNJE.

MANCA MRAK, 2. B

JAZ SEM ZIMA. KO PRIDEM V METO OBLAKI SPUSIJO SNEG. KJER NI SNEGA, NI ZIME. A ZIMA NI SAMO SNEG. VIDELA SEM TUDI PTICE, KO SO LETELE V TOPLE KRAJE, ZASNEŽENE STREHE, OTROKE KO SO DELALI SNEŽAKE, ZASPANEGA JEŽA KO SE JE ODPRAVLJAL SPAT IN ŠE VEČ. A VESTE, NEKATERI PA ME NE MARAJO, NEKATERI PA ME OBUŽUJEJO. KOMAJ SO ČAKALI, DA BOM PRIŠLA. VIDELA SEM PA ŠE TISTO, KI MI JE NAJBOJ VŠEČ, KO SO KUPI SNEGA PADALI IZ DREVES

MOJCA RAVNIK, 2. B

JAZ SEM OBLAK

SEM SIV OBLAK IN IZ MENE DEŽUJE. KADAR DEŽUJEM, OTROCI VESELO SKAČEJO PO LUŽAH. MAMICE JIM PRAVIJO, NAJ BODO RAJŠI V HIŠI, DA SE NE BI PREHLADILI, A OTROCI NE UBOGAJO. ŠELE, KO UDARI STRELA, SE OTROCI ODPRAVIJO DOMOV. POTEM GREM SPAT, ZASPI TUDI SONCE IN POSIJE LUNA. NASLEDNJI DAN ME SONCE PREMAGA, VENDAR KLJUB TEMU SPUSTIM ŠE NEKAJ KAPLJIC IN POKAŽE SE MAVRICA.

NIKA SELKO, 2. K

JAZ SEM MODER OBLAK. LAHEK SEM IN VISOK. TOPLO MI JE IN GLEDAM, KAJ POČNE POMLAD. GLEDAM ZEMLJO, KAKO POSTAJA VSE BOLJ ZELENA. OPAZUJEM, KAKO RASTEJO PRELEPE ROŽICE.

LANA KAŠTRUN, 2. K

SEM BEL OBLAK. LAHKO VIDIM DREVESA IN HIŠE. IME MI JE KULONIMBUS. SEM NEVAREN OBLAK. NEKOČ SEM ŽE VIDEL OGNJENIK, KAKO JE BRUHAL LAVO. KO SE ZALETIM V DRUG OBLAK, NASTANE STRELA. POTOVAL SEM ŽE PO NAJRAZLIČNEJŠIH DRŽAVAH. LJUDJE BEŽIJO PRED MANO.

ANA FRANTAR, 2. K

RAZMIŠLJAMO O SVOJI PRIHODNOSTI

KO BOM VELIKA, BOM MASKERKA. OD PETIH LET ŽE DOBRO ŠMINKAM, KER IMAM DOMA VELIKO ŠMINK OD MAMI. STARA SEM ŠELE SEDEM LET. ZELO BOM VESELA, ČE SE MI BO ŽELJA URESNIČILA.

EVA POTOČNIK, 2. A

KO BOM VELIKA, BOM IMELA OTROKE IN MOŽA. OTROKE BOM PELJALA NA SPREHOD. PO POKLICU BOM ZOBOZDRAVNICA. KO BOM PRIŠLA DOMOV, BOM SPALA. KO PA BO JUTRO, BOM SPET NA DELU.

ZALA ŠARABON, 2. A

KO BOM VELIK, SI ŽELIM POSTATI PILOT ALI KAPITAN. ČE BOM PILOT, BOM IMEL NAJVEČJE LETALO. ČE PA BOM KAPITAN, BOM IMEL NAJVEČJO LADJO. RES UPAM, DA BOM POSTAL, KAR SEM SI ZAŽELEL.

ŽIGA ROBLEK, 2. A

KO BOM VELIK, BOM PO POKLICU BOKSAR ALI SPECIALEC ALI VOJAK ALI ROKOMETAŠ. ŽIVEL BOM V BLOKU. PRENOVIL BOM STANOVANJE IN KUPIL ČOLN. V BLOKU V KRANJU BOM PREBARVAL STANOVANJE NA ZELENO IN BELO. IMEL BOM AVTO FERARI IN AUDI S ŠTIRIMI SEDEŽI. IMEL BOM DVA OTROKA.

KLEMEN SLATNAR, 2. A

KO BOM VELIK, BOM DJ. ŽE OD TREH LET SEM PRAVI RAČUNALNIČAR. ZDAJ SEM STAR 7 LET. HODIM NA KLAVIR. MISLIM, DA BOM NAJBOLJ SLAVEN DJ, ČE SE MI ŽELJA URESNIČI.

GAL PAZLAR, 2. A

KO BOM VELIKA, BOM RAZISKOVALKA. VSAK TEDEN BOM V DRUGI DRŽAVI. ISKALA BOM STARINE, NAJVEČ PA OKOSTJA DINOZAVROV. ISKALI BOMO TUDI MUMIJE. MOGOČE BOM KDAJ DRUŽINI POSLALA PISEMCE.

NATAŠA UMEK, 2. A

Vsi potrebujemo nekoga. Nekoga, ki nas ima rad in imamo mi radi njega. Ki nas uči in tudi kara, daje oporo, ko rastemo. Starši in stari starši. Vedno jih imamo ob sebi; pa jim vsaj kdaj izkažemo, koliko nam pomenijo? Večkrat od njih kaj pričakujemo kot obratno, smo jim pripravljeni nameniti našo pozornost. Kako ste jih opisali vi?

MOJI STARŠI

Imam dva "ljubezniva" starša, ki mi težita 24 ur na dan in 7 dni v tednu. No, mogoče pa res malo pretiravam. Razumemo se zmeraj slabše in vse večkrat pride do kakšnega konflikta. Mogoče, ker sem v puberteti, mogoče pa zaradi njune krize srednjih let ali pa obojega. Največ problemov se zgodi pri hišnih opravilih. Na primer, ko moram pomiti posodo. In če ne greš v kuhinjo in začneš pomivati pet sekund za tem, ko so ti rekli, se mi zdi, da starši mislijo, da bo konec sveta (v prenesenem pomenu). Včasih pa razmere poslabša še moja starejša sestra Uršula, kar je res odlično. Meni težijo, češ naj pridem domov ob osmih in če zamudim 10 minut, niti ni tako hudo. Moja sestra pa včasih zamudi tudi dve uri ali več in nič ne ukrepajo.

Blaž Gorjanc, 9. a

Kot vsi ljudje imam s starši poseben odnos. Čeprav mi nikoli ne dasta miru, ju imam rad. Vedno govorita, da imam minimalno delo in da tudi tega ne opravim najbolje. Meni pa se zdi, da ves čas delam. Včasih si v hecu rečem, da sem mislil, da je suženjstvo prepovedano ...

Anonimnež, 9. r

Maša Mladič, 2. a

Ne boste verjeli, ampak imam dva starša. Eden od njiju je moškega spola in ga kličem oče, drugi pa ženskega in ga poimenujem mami. Drugače se v redu razumemo, problem se pojavi le pri opravljanju hišnih opravil. Čeprav mi govorijo, da imam za opraviti najmanj dela, se s tem nikoli ne strinjam. Razlog za nasprotje je zelo huda bolezen, imenovana lenoritis, ki se je v zadnjem času zelo razširila. Na zdravilo bo verjetno potrebno še malo počakati. Včasih pa še vse to slabo stanje poslabša moj mlajši brat. On je vedno nedolžen in nikoli nič ne ve o ničemer, če bi bilo potem zanj to slabo. Mogoče je problem moja puberteta ali pa leta mojih staršev. Tega še nisem ugotovil in verjetno tudi ne bom. In ja ..."takle mammo pr nas!"

Anonimnež, 9. a

BABICE IN DEDKI

Z babico in dedkom preživim veliko časa. Srečujemo se vsako popoldne po šoli. Dedek mi rad pokaže svoje panje s čebelami in mi pove kaj o tem, kako poteka življenje v panju in o tem, kaj vse mora postoriti čebelar. Zelo zanimive so tudi dedkove pripovedi o tem, kako so živeli včasih. Shranjenih ima tudi veliko fotografij iz otroških let. Na njegovi rojstni domačiji so imeli kmetijo. Zelo zanimive so njegove anekdote o življenju na kmetiji.

Babica pa poskrbi, da imava z bratom vsak dan po končani šoli na mizi kosilo. Pazi tudi na mlajšo sestrico, ki še ne hodi v vrtec. Babica je prava specialistka za zelenjavne juhe, odlična je njena španska grmada, prav slasten pa pražen krompir.

Dedek in babica imata velik vrt in vso zelenjavo pridelata doma. Zelo zanimivi so sprehodi po njunem vrtu, ko babica z veseljem pripoveduje, koliko so že zrasle njene sadike od zadnjega obiska na vrtu. Mimogrede mi pove tudi kakšen nasvet, kako na čimbolj naraven način pridelati zelenjavo, tako kot so to počeli že njeni starši.

Z dedkom in babico se zel rada igram družabne igre, kot so Človek ne jezi se, Monopoly, Blokus in kviz. Zelo rada pogledam tudi televizijo pri babici. Včasih pomagam babici tudi pomiti posodo.

Dedka in babico potrebujem, da mi delata družbo, dajeta veselje. Dedek in babica mi vedno prijetno popes-trita dan. Od njiju se naučim tudi veliko koristnega, zabavnega ter zanimivega. Življenje dedkov in babic se razlikuje od nas mladih po vsakdanjih opravilih. Dedki in babice kuhajo, pospravljajo, pazijo na vnuke, nam razlagajo ter nas učijo, delajo na vrtu.

Mi pa vsakodnevno obiskujemo šolo ter pomagamo in se učimo, obiskujemo številne popoldanske aktivnosti. Življenje generacij se zelo razlikuje.

Od babice in dedka se veliko naučim. Zelo sem jima hvaležna za številne klepete, medtem ko čakamo na starša, da prideta iz službe.

Jerneja Košir, 5. b

MOJA BABICA MILKA

Imam babico Milko, s katero najraje preživljam čas. V njenem varstvu sem bila od prvega do četrtega leta svoje starosti. Pri njej sem naredila svoje prve korake. Moj besedni zaklad je bogatila tako, da mi je vsak dan prebirala knjižice. Veliko sva prepevali, se sprehajali in delali na vrtu. Tudi sedaj jo obiščem večkrat na teden in vedno se me razveseli. Med počitnicami sva prav tako skupaj. Veliko se pogovarjava, uči me pa tudi, kako se šiva. Peljemo jo na izlet in na športne prireditve. Vse do lanskega leta, ko si je poškodovala roko, je z menoj tekla na Županovem teku. Pri babici mi je vseč to, da me posluša in je do mene prijazna. Moja babica je v Trziču že 70 let, zato veliko ve o Trziču. Veliko mi pripoveduje o tem, kakšno je bilo življenje, ko je bila ona mlada. Izvedela sem, da so bile včasih družine z veliko otroki. Otroci so morali veliko pomagati staršem, za učenje jim ni ostalo veliko časa. Niso bili razvajeni in nosili so ponošena oblačila. Niso imeli sladkarij, saj so jedli zelje, krompir, korenje, repo, žgance in koruzni kruh. Samo za velike praznike so imeli potico in orehe. Moja babica je preživela tudi drugo svetovno vojno in takrat so se v šoli učili nemško. Še danes zna kar nekaj nemških besed. Od svoje babice sem izvedela, da so včasih mladi hodili v kino in na ples ter se veliko družili. Danes, ko imamo vsega preveč, se zatekamo v svet računalništva in druženja skoraj ni več.

Babice, dedki in druge starejše osebe potrebujemo zato, ker nas pozorno poslušajo, nam dajo dobre nasvete, nas čuvajo, ko so starši v službi in so prijazni do nas. Od njih izvemo, kakšno je bilo življenje včasih in na kaj moramo paziti, ko vstopamo v svet odraslih. Radi se udeležijo prireditev, kjer nastopamo, in se veselijo z nami.

Življenje včasih je bilo trdo in živeli so v pomanjkanju, toda bolj so znali ceniti drug drugega in si znali pomagati. Danes imamo vse na razpolago in nam ni preveč mar za druge.

Maruša Pogačar, 5. a

MOJA MAMICA

MOJI MAMICI JE IME POLONA. JE PRIJAZNA IN VČASIH TUDI STROGA. RADA SMUČA. VESELA JE, KO POSPRAVIM IGRAČE. JAZ SEM SREČEN, KO MI KUPI LEGO KOCKE.

ANDRAŽ SITAR, 2. K

MOJI MAMICI JE IME BREDA. IMA RJAVE LASE IN RJAVE OČI. IMAM JO ZELO RAD. JE ZELO PRIJAZNA. VESEL SEM, KADAR ME PRIDE ISKAT V ŠOLO. POMAGA MI PRI NALOGAH. MOJA MAMICA JE MOTORISTKA. VOZI MOTOR HONDA. PO POKLICU JE PRAVNICA IN V SLUŽBI VELIKO DELA. MAMICA ME IMA ZELO RADA.

TOMAŽ NAGLIČ, 2. K

MOJI MAMICI JE IME MIRJAM. IMA ČRNE LASE IN ZELENE OČI. DOPOLDAN DELA V SLUŽBI, POPOLDAN PA MI POMAGA PRI DOMAČI NALOGI IN UČENJU. VELIKO SE TUDI IGRAVA. IMAM JO ZELO RAD. ONA JE NAJBOLJŠA MAMICA NA SVETU.

JAKA PODLIPNIK, 2. K

MOJA MAMICA JE PRIJAZNA, VČASIH TUDI JEZNA. ZMERAJ MI REČE, NAJ NALOGO NAREDIM V VARSTVU. IMAM JO RADA. ČE KAJ IZGUBIM, MI MAMI DA. KO SEM DOMA, MI JE DOLGČAS. Z MAMICO BEREVA KNJIGO.

ANJA MAJCNEN, 2. K

MOJA MAMI JE ZELO PRIJAZNA. RADA KUHA IN VRTNARI. ZELO RADA GOVORI. NAJRAJE PA IMA, KO SKUPAJ PRIKOLE-SARIVA V BISTRICO IN TAM POLIŽEVA SLADOLED.

VID HRIBAR, 2. K

Moja mamica je prijazna in ima svetle lase. Ima zelene oči. Ime ji je Silva. Doji Maja. Včasih gremo z Majem na sprehod v Bistrico ali pred garažo. Moja mamica kuha kosilo za vse nas. Razveselim jo, če ji dam darilo.

Maša Mladič, 2. a

Moja mamica je zelo prijazna. Zelo jo imam rad. Ime ji je Tjaša. Ima rjave lase. Stara je 33 let. Jaz jo poznam 8 let. Je srednje velikosti. Najboljše kuha. Je kar precej suha. Veliko stvari mi je kupila. Najbolj na svetu jo imam rad.

Gal Pazlar, 2. a

Moja mamica je ljubezniva. Ime ji je Andreja. Ima me zelo rada. Še posebej je vesela, če jo stisnem. Ima modre oči. Nosi hlače in majice.

Zala Šarabon, 2. a

Moji mamici je ime Mojca. Je velika, prijazna in ima rjave oči. Nekoč je bila moja mami učiteljica. Zdaj ima 48 let. Ima rjave lase. Včasih nosi očala. Ona kuha kosilo in pere oblačila. Ona me tudi pelje v šolo. Ko je zima, teče na smučeh. Poleti se kopa v vodi. Moja mami hodi tudi na telovadbo. In to ob petkih. Razveselim jo z risbicami in rožicami. Je zelo vesela.

Tilen Legat, 2. a

Moja mami ima sivo zelene oči. Je prijazna. Ima me zelo rada. Pomaga mi tudi pri nalogi. Mamico imam rad. Presenetim jo s tem, da napišem domačo nalogo in narišem risbo. Ko grem spat, mi da ljubčka.

David Gošev, 2. a

Jerca Oman, 5. b

Juš Fajdiga 5. b

Hana Šabani, 5. b

Jadran Hohinjč, 5. b

MOJA DRUŽINA

V naši družini so štirje člani. Mamici je ime Urška in dela v trgovini Beti v Planetu Tuš Kranj. Očiju je ime Robi. Dela v Deželni banki Slovenije. Bratu pa je ime Kristjan. Hodí v 9. razred. Moje ime je Krištof. Obiskujem 3. razred. Doma imam papagaja Kokija.

Krištof Zavrl, 3. K

V naši družini so štirje člani. Moji mamici je ime Karmen. Po poklicu je poštna delavka. Mojemu atiju je ime Igor. Po poklicu je pismonoša. Imam tudi brata Bineta, ki obiskuje 1. razred. Star je 7 let. Meni pa je ime Nika in sem stara 8 let. Hodim v tretji razred.

Nika Livk, 3. K

V moji družini smo štirje člani. Moji mami je ime Tanja. Po poklicu je špediter in dela na Brniku. Mojemu očiju je ime Primož. Je električar. Imam tudi sestro Evo. Stara je 12 let in hodi v 7. razred. Jaz sem Ana. Stara sem 8 let. Doma imam še zajčka Šnofija.

Ana Rožič, 3. K

Moja družina je štiričlanska. Mami je ime Polona, po poklicu je davčni kontrolor, zaposlena je v Ljubljani. Atiju je ime Robi in je po poklicu tehnolog. Zaposlen je v Iskri I.S.D. v Kranju. Imam tudi brata Anžeta, ki je star 15 let. Hodi v prvi letnik srednje šole v Strahinju. Jaz pa sem Maša in hodim v tretji razred. Doma imam tri mucke in papagaja. Muckom je ime Garfield, Tigerček in Tačka. Papagaju pa je ime Koki.

Maša Hvastí, 3. K

V moji družini smo štirje člani. Mojemu očiju je ime Anže. Po poklicu je učitelj športne vzgoje v Kranju. Moji mamici je ime Asja. Po poklicu je učiteljica v osnovni šoli Tržič. Imam sestro Mašo, ki je stara 11 let in obiskuje 5. razred. Meni pa je ime Žiga. Star sem 9 let in hodim v 3. razred. Doma imam papagaja in dva hrčka.

Žiga Štucin, 3. K

Jaz imam petčlansko družino. Mojemu očiju je ime Robi. Po poklicu je lesarski tehnik, vendar dela kot trgovski potnik. Moji mami je ime Anita. Po poklicu je učiteljica angleščine. Imam dva starejša brata Niko in Jana. Niko je star 14 let in hodi v 9. razred. Jan pa je star 18 let in hodi v 4. letnik. Jaz sem Blaž. Star sem 8 let in obiskujem 3. razred.

Blaž Pogačnik, 3. K

V moji družini smo trije člani. Mamici je ime Urška, zaposlena je v domu Petra Uzarja v Tržiču. Očka je po poklicu avtomehanic, ime mu je Klemen. Sedaj živi na Jesenicah. Imam brata Anžeta, ki je star 11 let, obiskuje 6. razred. Imam tudi polsestrico Mašo, ki je stara 3 leta, hodi v vrtec. Jaz sem Lara, obiskujem 3. razred, stara sem 8 let. Doma imam še psa Lordija, ribo Zlatko, zajčka Srečkota in mucka Fickota.

Lara Malovrh, 3. K

Naša družina ima štiri člane. Mojemu atiju je ime Aleš. Po poklicu je gozdar. Dela v Tržiču. Moji mamici je ime Vesna. Po poklicu je medicinska sestra. Dela v Kranju. Imam tudi sestro Anjo, stara je 12 let. Hodi v sedmi razred. Jaz sem Jure. Star sem 8 let. Obiskujem 3. razred. Med prostim časom hodim na hokej. Doma imam psičko Luno in mačka Mikija.

Jure Kleindienst, 3. K

Naša družina je šestčlanska. Moji mami je ime Zdenka. Po poklicu je natakarica. Moj Zoran je po poklicu električar. Imam brata Jana, Tima in bratca Jaka. Meni je ime Jan. Hodim v 3. razred. Star sem 8 let. Imam psa. Živim na kmetiji.

Jan Križnar, 3. K

Moja družina ima pet članov. Očka Matjaž je po poklicu varnostnik, mami Biljana je doma. Imam sestro Emilijo, ki hodi v 2. razred in sestrico Tejo, ki je stara en mesec. Jaz sem Petar, imam 9 let in hodim v tretji razred.

Petar Petrovič, 3. K

TA SVET

Kje sploh ta svet korenine ima,
kje sploh je bistvo in kam je ljubezen šla.
Sprušujem se, ne upam vam izdat,
ker mogoče zato ne bom mogel zaspat.

Nihče ne ukrepa, ker bistvo je očem skrito,
srce je strto, ne opaziš kako krvavi,
če kdo je navidezno drugačen, to opazijo takoj vsi.

Kje sedaj so razne organizacije,
ki pomirijo nasprotja in različne nacije,
ni jih, ker so same ujete,
pa kaj nam pomaga,
če jih majo za svete.

Vsakič, ko pride domov,
ne ve, kako bo jutri,
nima rad življenja,
hoče si ga vzeti,
ni pogumen dovolj, da bi silu na tuj svet,
premalo ve, da drugačnih ljudi naš poln je planet.

Mati, oče, ne maram it nazaj,
tam me pretepajo in pljuvajo mi v obraz,
kradejo mi spoštovanje, sam ne morem nadnje.

Takim ljudem treba vzeti je sanje,
obrniti jih na novo socialno stanje,
vse ostalo bo vzela magija,
ki nekoč bo spet enakost med ljudmi naredila.

Harnes Grošič, 7. c, s prijatelji

Klemen Slanar, 2. a

MORSKI SVET

Morski svet je kot pisan balet.
V njem sreča potuje kot biser zmaguje.
V tem svetu so doma kraljice,
ki letijo kot ptice in se imajo za lepoticе.

Morski svet je poln zveri,
ki imajo veliko kosti.
Galebi pa letajo nad morjem in si mislijo,
Kaj je zdaj to, da je vse tako modro.

Medtem pa ribe vse kraljice,
poskušajo najti biser, zlato.
Alge zelene in rjave za naše življenje so zdrave.
Velikokrat ponovijo lepoticе ptice.
Med rdečimi koralami pa se konjiček igra,
Vstani zvezda zaspanka z morskega dna.

Nina Ravbar, Tara Kenda, 8. b

NOVOLETNA PESEM

Zunaj vse že belo je,
staro leto poslavlja se.
Novo leto ga izrine,
za njim pusti le še spomine.

Vse, kar je lepo, za vedno naj cveti,
vse, kar je grdo, naj izgine in zbledi.
Novo leto sedaj prihaja
in s prijatelji nas obdaja.

V decembru trije so možje,
ki zvečer z jeleni prilete.
Skozi dimnik v hišo se spustijo,
in pod smrekco darila naložijo.

Ko pojejo še piškote,
se odpravijo drugam,
kjer v ljudeh so tudi zmore,
jih oni pomirijo
in ko pridejo domov
v postelji zaspajo.

Monika Stržinar, 6. b

ROZI SE PREDSTAVI

Rozi avto vozi,
vsakega povozi,
ko pa pride policaj pa reče:
Rozi, pazi,
David gazi.

Rozi ti včasih preveč reče,
zato te v grlu kar speče.
Nič se ne sekiraj in
se ne oziraj,
saj Rozi živi,
kot se njej zaželi.
In tudi če ti zameri, ti ne za zmeri.
Vse te pohvale
so vredne svoje zahvale,
spoštovanja do potovanja,
življenja in bedenja.

Rozi, 7. a

PATRIK SE PREDSTAVI

Živjo, sm Patrik,
ki ne jem paprik.
Vsi me imajo za barabo,
ker zezam staro mamo.
Navijam za Jesenice,
ker one so kraljice.

V šolo ne hodim rad,
molim tako kot vsak.
Nimam rad frač,
ker te zaboli pač.
Imam velikega brata,
ki se večkrat zaleti v vrata.

Drugače sem kar zdrav,
kakor sosedov pav.
Igram hokej na ledu,
po moje kar v redu.
Manjka mi nič,
ampak nisem ptič.

Patrik Rajsar, 7. a

ŽAN SE PREDSTAVI

Moj oči je z morja,
moja mami pa iz Zagorja.
Nikar ne sprašuj
in se ne spogleduj.

Pišem se Truden
in kličejo me Gruden.
Prihajam iz Tržiča in
doma imam enega ptiča.

Vozim se s skejtom
po Jas gor in dol.
Delam fore,
ki jih noben ne zmore
in nimam nobene zavore.

Žan Truden, 7. a

NINA SE PREDSTAVI

Moje ime je Nina
in prihajam iz kraja, kjer je velika plima.
Ta kraj je na morju
in fantje so vsi na motorju.

Živimo v koči
in ko streha počí
moj oče pokonci skoči.

Tukaj je čudovito,
ta domačo žival imam lisico zbito.
Skrije se za smreko
in ko gre ritensko,
večkrat pade v reko.

Kdor koli gre mimo kočé,
pokukati notri hoče.
Ko skupaj notri se smejimo,
povabimo še tiste, ki gredo mimo.

Nina Klemenčič, 7. a

Žiga Roblek, 2. a

Če slučajno te je strah,
ko iz tal se dviga prah,
in ko težki so podplati,
da vse škriplje pod copati.
Ne, ne govorim o stvaru
ali o krutem umoru
govorim pač o nasilju,
ki tu in tam se klafi
in razbija pred vrati.
Če se skriješ pod rjuho
in v njej vidiš le še muho,
ti ne bo nič pomagalo,
saj gre vse lepo po malo.
O tem je treba govoriti,
kot se vsak dan z vodo umiti,
saj so tole le problemi,
zato pa ne bodite leni.

Nika Meglič, 6. b

BOŽIČ

Na božič se čudeži godijo,
živali lahko hodijo in govorijo.
Na božič se vsi veselimo,
saj na božično jutro darila
dobimo.

Lahko se sankamo, kepamo
in delamo snežake,
se smejimo in obešamo
pisane trake.

Na božič je vse polno čudes,
Lepo okrašeni vrhovi dreves.
A najlepše je to,
da razumemo se zelo lepo.

Želimo pa vam vsi mi
Vesel božič in lepe zimske dni!

Katarina Miklavčič, 6. b

GREGORJEV DAN

Ko pomlad vstaja,
že Gregorjevo prihaja.
Prički se že ženijo,
hričice že delajo.

Tudi jaz vsako leto
hišico naredim,
da jo na Gregorjev dan
po Trziški Bistrici spustim.

Na Gregorjev dan je vse svetlo,
ker lučke po vodi plavajo.
Ali veste, kako mi Tržičani
Temu pravimo?

No, naj bo, kot zanimivost vam
povem,
da to je običaj,
pri katerem ogenj bruha zmaj ...
Hec, hec, to je, to je, to je ...
VUČ U VODO!

Gaja Pazlar, 6. b

SNEG

Sonce je prenehalo sijati,
na nebo priplesali so oblaki.
Začelo je snežiti,
mi pa smo se morali v tople šale zaviti.
Saj odšli smo na sneg,
na sosedov breg,
kjer smo divjali in noreli
čisto vsi veseli.
Jože je privlekel sanke,
jaz prinesla sem smučī,
nepozabne so bile drsalke,
saj smo tudi drsali.
Zima je,
zato luna kmalu pripotuje,
mi pa odpravimo se spat,
da bo zjutraj lažje vstat.

Nina Žumer, 6. c

Zala Smolej, 2. a

»Osemčki« se že veselijo, da bodo naslednje šolsko leto zasedli najvišjo stopničko na poti do izhoda (kot je v slikovnem besedilu karikiral Sergej Radosavac), »devetčkom« pa se že mudi. In to je seveda generacija, ki se poslavlja. Skupaj so bili več ali manj vsi celih devet let. Zato bodo na valeti tudi potočene solze, predvsem pa veselje in vznemirjenje.

No, dragi devetošolci, kako dobro se poznate med seboj? Ali bolje – kateri del osebnosti svojih prijateljev/sošolcev/vrstnikov ste dobro spoznali in so vam zato postali všeč (ali pa tudi ne)? Avtorji oznak so v oklepaj napisali tudi rešitev »uganke«. Sam/-a ugotoviš, za katero osebo gre?

Visok je 180 cm, Tehta 65 kg. Ima rjave lase, modre oči, nabite roke in velik nos in dolge noge. Številka njegove noge pa je 43. Ko se smeji, ima pod ličnicami luknjice.

Miha Radovančevič (naB nabrU)

Je zelo čudna oseba, nekateri učitelji celo mislijo, da je »malo motena«. Zelo rada pleše. Plesala je v plesnem klubu BPS. Spušča čudne zvoke, tudi med poukom. Ima zelo bujno domišljijo in je zelo nadarjena za risanje. Nikoli ji ne zmanjka besed. Rada pomaga, kar pa je sicer odvisno od dneva.

Eva Povalej (ašaM kindalH)

Moja prijateljica je stara 14 let, visoka je 171 cm. Težka je 53 kg. Ima svetle rjave lase, ki ji segajo skoraj do ramen. Njen obraz je bolj svetle polti in pegast, pod ustnico skoraj na bradi ima zelo težko opazno piko. Ima zelo lepe zeleno-rjave oči.

Po navadi je oblečena v kavbojke in navadno majico. Živi v okolici Tržiča, in sicer v vasi Kovor. V prostem času se druži s prijatelji in družino, najraje pa poležava. Po naravi je zelo navihano dekle. Je prijazna do starejših. Zelo veliko govori, saj je zelo nesramežljiva. Razume se s starejšim bratom, staršem pa najraje nagaja. Kdo je to?

(avE jelavoP)

Star je 14 let in obiskuje seveda OŠ Bistrica. Težak je 70 kg, visok pa je 185 cm. Ima ravne rjave lase. Je vegetarijanec. Šolski uspeh ima dober. Trenira karate, drugače pa se rad ukvarja z vsemi športi. Najljubša hrana mu je vegetarijanska pica. Je bister, potrpežljiv in dobrasčen.

Tim Dobrin (repšaG rezsjamgaZ oknA)

Je prijazen in vesel fant in kar visok za svoja leta. Večina ljudi ga pozna po tem, da je vegetarijanec. V prostem času igra poker ali pa skače z različnimi prevoznimi sredstvi na skokih, ki jih zgradi s prijatelji. Po navadi nosi kavbojke in majico s kratkimi rokavi. Je zelo dobrega srca.

Kristjan Zavrl (okiN kinčagoP)

Je prijazen in odličen učenec. V prostem času igra trobento in zelo rad sestavlja rubikove kocke.

Matej Langus (repšaG ardnilŽ)

Je dekle srednje velikosti in vitke postave. Ima temne lase, dolge približno do ramen. Nosi torbo čez ramo. Je prijazna, veliko govori, po navadi nosi kavbojke. Je tudi sramežljiva, vendar se vedno vključi v družbo. V šoli ji gre kar dobro in mogoče se bo/je vpisala na medicinsko šolo. Hotela je biti slaščičarka, vendar je želela samo oblikovati torte in ne peči. Je tudi zelo dobra v risanju, in sicer je lansko leto (2010) sodelovala na natečaju, kjer so tudi zmagali in dobili karte za šov Slovenija ima talent.

Leja Čeh (ajidvalK vondoG)

Moja prijateljica je stara 14 let in je zelo zabavna ter komunikativna oseba. Velika je 158 cm, tehta približno 48 kg in ima temno rjave lase, postrizene do ramen. Je zelo prijazna, veliko se smeji in skoraj vsak dan je dobre volje. Rada se oblači preprosto, vendar v stilu. V šoli je pridna in ima dobre ocene. Kot oseba ni zahtevna, črnogleda, včasih malo trmasta ter vztrajna, drugače pa kar v redu oseba. Rada ima pico ter obožuje čokolado. Rada hodi ven s prijatelji, se zabava ter uživa življenje. Hodi k verouku ter obiskuje pevski zbor.

Kaja Perne (ajidvalK vondoG)

Opisujem osebo ženskega spola. Stara je 14 let in živi v Kovorju. Visoka je 160 cm. Ima rjave krajše lase in zelene oči. Je bolj svetle polti in vitke postave. Njena oblika obraza je okrogla. Običajno nosi kavbojke in različne majice. Rada ima konje, zato hodi na jahanje. Ima starejšega brata. Rada govori, zato ima velikokrat kaj za povedati in vsi ji radi prisluhnemo.

Tina Despotovič (areJ nabel)

Moj sošolec stanuje v Kovorju. V šolo prihaja z avtobusom. Je zelo vitke in športne postave. Ima kratke rjave lase. Nosi očala. Oblači se športno. Je uspešen učenec in hodi na razna tekmovalja. Rad ima glasbo in obiskuje glasbeno šolo. Igra trobento.

Jaka Zupan (naž jažirK)

Moj sošolec ima kratke rjave lase in nosi očala. Velikokrat ima na sebi moder velur, ki ga nosi celo poleti. O njegovem značaju ne vemo prav veliko, saj je ves čas tiho in je zadržan.

Jerca Kralj (citaM therbIA)

Je športnik in vesten učenec. Je zabaven in ima nalezljiv smeh. Ima svetle lase in je zelo velik. Številko noge ima 42. Pred kratkim je izgubil status športnika. Zelo nerad obiskuje šolo in še manj rad posluša razlago.

Martin Bernard (naB nabrU)

Moja sošolka ima kratke temne skodrane lase ter malo več mozoljev. Ima svetlo polt. Oblači se bolj otroško, nosi majice z risanimi junaki. Nosi tudi očala, ampak samo v razredu. Je zelo nora in pozitivna oseba. Preveč rada ima čokolado in meso. Rada klepeta.

Katja Mekuč (acnaM okreP)

Je oseba, ki ogromno pojé, ampak se ne zredi, ker vsak dan plava. Je srednje velikosti z odlično postavo in dolgimi lasmi, ki ji vsak dan ravna. Je pozitivna oseba, ki rada pomaga.

Manca Perko (acreJ jlarK)

Živi v Kovorju. Ima rjave skodrane lase, visok je 175 cm. Trenira košarko in je v tem zelo dober. Rad se ukvarja tudi z ostalimi športi, kot je kolesarjenje, tek in nogomet. Kot učenec je srednje dober. Rad pomaga, je prijazen in ustrežljiv. Velikokrat je nasmejan in s tem še nas spravi v smeh.

Gašper Zagmajster (miT nirboD)

Stara je 14 let. Visoka je okoli 165 cm, ima dolge rjave lase in rjave oči. Večinoma je oblečena v tisto, kar je običajno moderno. Živi na Loki blizu Bistrice. V šolo hodi peš, včasih pa jo pripeljejo tudi starši. V šoli ima prav dobro do odlično povprečje, hodi v 9. b razred. V šoli ima težave s fiziko in kemijo, dobro pa ji gresta zgodovina in geografija. V prostem času rada riše, pleše, se zabava s prijatelji.

Anže Marin (ajtaK čukeM)

Je vitka in srednje rasti. Ima rjavozelene oči in dolge rjave lase. Ima ovalen obraz in bolj temno polt. Največkrat je oblečena v majico s potiskom ali brez ter v kavbojke. Najraje ima obute superge, ki so črno-bele barve. Njena najljubša hrana pa so špageti, ocvrt krompirček, pica itd. Drugače pa tudi sama rada kaj skuha ali speče kakšno dobro pecivo. Živi v Kovorju, zato se vsak dan v šolo pripelje z avtobusom. Je učenka s prav dobrim uspehom. Je moja sošolka pa tudi prijateljica. Včasih je plesala hip hop. Hodi tudi k verouku in poje pri cerkvenem pevskem zboru.

Maša Črnilec (ajam namzoR)

Je družaben in za hece. Rad ima uganke, še posebej, če jih lahko reši. Pove nam veliko smešnih in zanimivih stvari. Poleti rad igra nogomet na igrišču. Igra trobento in jo igra tudi v orkestru. Ima modre oči in kratke lase. Največkrat nosi pulover s kapuco in kavbojke. Ima tudi očala.

Blaž Gorjanc (naž jažirK)

Ima svetlo rjave lase do ušes in modre oči. Je zabaven in prijazen. Med vrstniki se dobro znajde. Doma najraje razstavlja razne naprave in iz njih dela poizkuse, uči pa se igrati saksofon.

Jure Likozar (žalB cnajroG)

Je zelo velik. Veliko ljudi ga pozna po tem, da je vegetarijanec. Je zelo dobrasrčen. V prostem času zelo rad igra poker.

Žan Križaj (okiN kinčagoP)

Je zelo prijazen in ne draži drugih, saj je z vsemi prijatelj. Spoštuje starejše. V šoli je dober, saj ne zamuja in ne pozablja. Razen na predure, iz slovenščine jih zamudi skoraj vedno. Vedno ima irokezo.

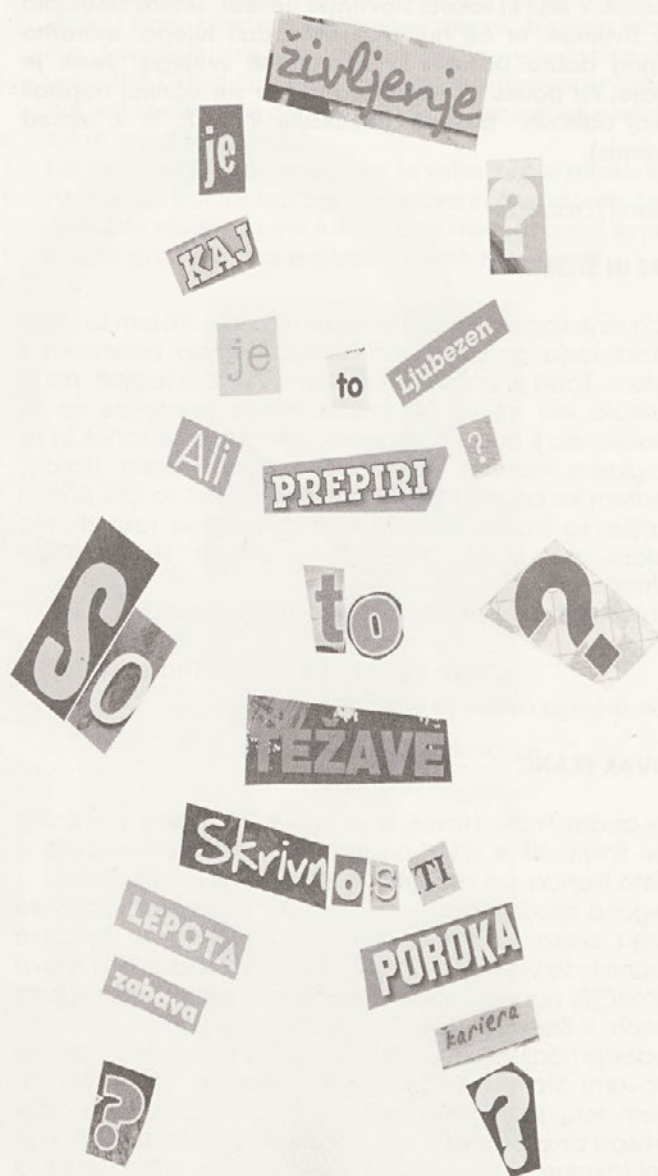
(nagA inabaš)

Ta oseba ves čas govori, nikoli ni tiho, razen takrat, ko spi. Izredno rada se smeje. Veliko časa preživi zunaj s prijatelji ali pa doma igra sinuse. Je zelo dobra prijateljica in v njeni družbi najbolj uživam, ko je tiho. Ima rjave oči in lase.

(aniT čivotopseD)

To dekle je dobro v nogometu, saj ga trenira v Lescah. Ima lepo barvo las, tem posveča precej pozornosti. Veliko je. Skoraj vedno nosi bolj oprijeta oblačila. Ima eno sestro.

(ajilataN kinsreK)

To, da se naučimo govoriti, nam je vsem samoumevno, kajne? Prava umetnost pa je svoje misli znati izraziti in zapisati. V lepi in tekoči slovenski besedi. Jezika se učimo vse življenje. In če hočemo obvladati tujega, moramo najprej dobro poznati in uporabljati svojega. Jezik je orodje. Pri pouku slovenskega jezika ste učenci napisali nekaj odličnih besedil. Pokukajte v 7., 8. in 9. razred (potopis).

Basen (7. razred)

ŽABE IN ŠTORKLJA

Žaba se je kopala v mlaki in veselo regljala. Potem se je od nekod vzela gromozanska štorclja in žabo poškopila z blatom. Žaba je začela tako glasno in jezno regljati, da jo je slišala vsa mlaka ob gozdu. Njene prijateljice so se odločile, da ji bodo pomagale. Sklicale so sestanek in se enoglasno odločile, da bodo tudi one polile štorcljo, medtem ko bo nič hudega sluteč pila. Ker so bile precej manjše, so štorcljo obkolile in v istem ritmu tako silovito skakale po blatu, da je bila uboga štorclja čisto namočena.

Nauk: Ni moč v velikosti, ampak v slogi in iznajdljivosti.

Neža Klofutar in Patricija Radosavac, 7. a

Opis življenja osebe (8. razred)

NOVAK FRANC

Moj dedek Franc Novak se je rodil 9. 10. 1939 v vasi Zakot blizu Brežic. Bil je drugi od treh otrok matere Frančiške in očeta Franca, saj ima eno starejšo in eno mlajšo sestro.

Njegova zgodnja brezskrbna otroška leta je zaznamovala druga svetovna vojna. Leta 1941 so Nemci njegovo družino in še veliko drugih izgnali v tujino. Zapusili so morali domačijo, odpeljali so jih v Brestanico, od tod naprej pa z vlakom v Breslav – današnja Poljska. Tam so bili eno leto. Dedek je hodil v nemški vrtec, njegova starša pa sta delala v tovarni. Stanovali so v lagrih – delavnih taboriščih. Po enem letu so jih prestavili v Lignic v vzhodni Nemčiji. Nekega dne je prišel v taborišče nemški industrijalec, ki je imel tovarne. Iz taborišča je vzel tri družine, med njimi tudi družino, v kateri je odrasčal dedek. Stanovali so pri lastniku. Dedek je obiskoval vrtec, starša pa sta delala pri lastniku, ki je bil zelo prijazen. Februarja leta 1945 so Rusi zasedli Lignic in delavci so se vrnili v svoje domovine.

Toda pot domov je bila zelo dolga. Vračali so se dva meseca in to v Srbijo, saj je v Sloveniji še potekala vojna. V Petrogradu – današnji Zrenjanin, so ostali do junija. 16. 6. 1945 so se vrnili v svoj domači kraj. Doma je bilo vse prazno, opustošeno.

Septembra leta 1946 je dedek stopil v prvi razred osnovne šole v Brežicah. Po štirih letih je stopil v nižjo gimnazijo v Brežicah in jo tudi uspešno končal. Po končani gimnaziji se je vpisal v lesno obrtno šolo in jo končal z odliko. Takrat so bili zelo težki časi in doma je vsega primanjkovalo. Dedek je bil že v osnovni šoli in nato tudi v gimnaziji zelo uspešen. Čeprav so ga včasih tudi kaznovali, je bil odličen učenec. Za nagrade je dobival številne knjige. Po končani obrtni šoli je leto dni delal v tovarni s pohištvom, nakar je odšel na služenje vojaškega roka v Virovitico, kjer je bil telegrafist.

Po dveh letih se je vrnil domov. Svojo pot je nadaljeval v Nemčiji, kamor je odšel na delo. Toda kmalu mu je umrl oče, zato se je vrnil domov. Doma je prevzel gospodarstvo in se lotil kmetijstva, živinoreje, ker so imeli zemljo. Spoznal je tudi Reziko in se z njo poročil. Rodila sta se jima dva otroka, sin Franci in hčerka Slavica. Dedek Franc in žena Rezika sta prido delala na kmetiji.

Dedek je nekega dne kupil traktor. Takrat je še vedno imel v hlevu konje, a je te kmalu prodal. Za njimi mu je bilo hudo, saj je bil nanje zelo navezan. Pomagali so mu pri delu, pa tudi drugače se je veliko ukvarjal z njimi. Nekega jesenskega dne leta 1973 pa je dedek imel nesrečo. Bilo je zelo hudo. Pri delu se je nanj prevrnil traktor. Sosedje so mu priskočili na pomoč. Dolgo časa je bil v bolnišnicah. Toda njegova volja, želja po življenju sta mu pomagali, da je preživel in naprej vodil gospodarstvo.

Pozneje je za nekaj let odšel v službo. Pred dvajsetimi leti je zasadił ogromen sadovnjak z jablanami, ki ga s pomočjo svoje družine še vedno obnavlja in skrbi zanj.

Danes je njegov korak počasen, na obrazu so vidna njegova leta, toda njegovo srce je polno ljubezni, volje, optimizma, energije, življenja. To prenaša tudi na nas vnuke. S svojim življenjem je zadovoljen. Velikokrat nam pripoveduje o svojih dogodkih pa tudi o drugih stvareh. Še kot otrok je zelo rad poslušal svojega dedka, ki mu je pripovedoval o prvi svetovni vojni, o zgodovini. Dedek je zelo rad bral knjige, posebno zgodovinske.

Dedka imam zelo rad. Mogoče njegovo življenje ni tako pestro, a meni pomeni zelo veliko. Kadar ga zagledam, se spomnim njegovega težkega, a srečnega življenja.

Klemen Tadel, 8. b

... v bližnje in daljne kraje, da bi videli svet. Pridite z nami, imate ga sedaj na dlani!

OUR TRIP TO AUSTRALIA

I would like to describe our trip to Australia, which was amazing.

We started off on 22nd September, 2010, departing from the Marco Pollo airport in Venice. Our first flight was to Dubai. I was amazed at the amount of vegetation at the airport (there were trees everywhere!). We stayed there for a day, and saw a big chunk of Dubai. We left Dubai on 24th September at 8pm. The flight (excluding the break) took about 24 hours, but was shortened due to the time difference.

We arrived at Sydney at 6 AM, and were immediately taken to our hotel by a nice Polish driver. We were so fatigued from the flight that we went to sleep in our room as soon as we had checked in. Our stay in Sydney lasted for seven days. The second day, we went to see Hyde park and Sydney Tower, we went to Darling Harbour the third day, Sydney Opera House and Harbour Bridge the fourth day, Taronga Zoo the fifth day and the Royal Botanic Gardens the sixth day. On our checkout day, my aunt came to pick us up (she lives on the outskirts of Sydney) and we went to see the Blue Mountains, which were beautiful. On our last day with the relatives, a friend of my dad, living in Melbourne, drove all the way to Sydney just to pick us up! With him, we went to Melbourne, seeing all sorts of sights on the way there (whole fields filled with sheep, kangaroos, koalas, eucalyptus trees, the desert, ...). We made a little stop in Canberra, the capital of Australia and also the town which is built in a triangle formation. Canberra was at first meant to give home to 5,000 people, but now over 25,000 people inhabit it.

The next part of our trip was the best to me, we also stayed there for nearly three weeks. The first thing I would like to point out is the decorations. Every bit of Melbourne is beautifully decorated, with all sorts of ornaments, specially designed hedges, tidy neighbourhoods and an excellent tram system (was our main transportation). We saw so much in Melbourne, and I will just write down a shortened version. On the first three days, we just explored, and were very curious about our surroundings, we got to know our way around town, and at the end, we were experts in navigating through the city. In the centre, there is the Eureka Tower, which rises up 286 m above ground level. Melbourne also has tons of galleries, museums, science exhibitions, parks

and old buildings. Every day we passed the town hall, we saw at least 3 couples getting married! On the following days, we drove to Melbourne surroundings (Parrot Park, Melbourne Wildlife Reserve, Treetop Walking, Sovereign Hill, ...). The last sights we went to see were The Great Ocean Road and the Twelve Apostles. We left Melbourne on the 15th October with our heads full of great memories.

For the conclusion I would like to write that Australia is... AMAZING, but far too big to explore in one month. I will definitely revisit it in the future, and I recommend everyone to go there and explore a totally new world.

In front of Sydney Opera House

PO BALKANSKEM POLOTOKU DO GRČIJE

Z družino radi potujemo in dopusta že nekaj časa ne preživljamo na morju. Kar z avtom se raje odpravimo v tuje države, kjer še nismo bili. Tudi letos smo se odločili za tak dopust in se odpravili v Grčijo na otok Lefkas. Pot je potekala čez Hrvaško, Črno Goro, Albanijo in Makedonijo.

V nedeljo, 4. 7. 2010, smo se pozno popoldne od doma odpravili proti Dubrovniku. Prva prigoda se je zgodila že na mejnem prehodu Obrežje, kjer smo ugotovili, da moj potni list velja samo še dva dni. Zato smo na meji lahko samo obrnili in se odpeljali proti Celju, kjer izdelujejo potne liste. V Celje smo prispeli ob 23.30 h, parkirali avto in zaspali.

V ponedeljek smo že zjutraj odhiteli na UE Celje in naročili potni list. Oči je na srečo v denarnici imel moja slika, da nam ni bilo treba iskati še fotografa. Potni list bi lahko dobili že ob 9.00 h in bi tako že dovolj zgodaj odšli naprej, vendar je poštar, ki prevažata potne liste iz tiskarne do UE, stvar še malo zapletel in prej razvozil še vsa pošto po Celju preden je prispel do UE. Tako smo potni list dobili ob 11.00 h namesto ob 9.00 h. Takoj smo se usedli v avto in na novo začeli naše potovanje, še enkrat čez mejni prehod Obrežje in naprej proti hrvaški obali. Najprej smo se ustavili v Tisnem, kamor smo hodili na morje, preden smo začeli s potovanji. Osvežitev v morju se je prav prilegla. Nadaljevali smo po avtocesti proti Dubrovniku in se ustavili na počivališču naprej od Šibenika, kjer smo si spekli večerjo. Kmalu po večerji sva z sestro Nino v avtu med vožnjo zaspali. Ob 1.30 zjutraj smo parkirali blizu Dubrovnika, vendar že ob 7.10 krenili naprej, da smo malo nadomestili izgubljeni čas zaradi potnega lista.

Pozajtrkovali smo na enem izmed počivališč nad Dubrovnikom in se odpeljali do najjužnejšega kampa na Hrvaškem, Molunat, kjer smo se celo dopoldne kopali. Naslednji postanek je bil pol ure vožnje naprej. Z vlakcem smo si ogledali park Prevlaka, najjužnejši del Hrvaške, s staro trdnjavo. Ko smo se vrnili, smo spet sedli v avto in se zapeljali v Črno Goro čez mejni prehod Kobila. Črnogorci so nas dodobra pregledali in nas končno spustili v njihovo državo. Po dobri uri smo prispeli v Kotor in si kupili nekaj za pod zob ter po strmih serpentinah nadaljevali do gore Lovčen. Zanimivo je bilo videti zapisane telefonske številke za avtovleko kar na skalah strmih serpentin. Iz Lovčena smo se po stopnicah povzpeli do Jezerskega vrha, kjer je Njegošev mavzolej. Na poti navzdol smo se ustavili še v vasi Njeguši, kjer smo bili žal prepozni, da bi si ogledali notranjost Njeguševe rojstne hiše. V vasi smo kupili znan njeguški sir in pršut. Iz 1.700 m nadmorske višine smo se spet po serpentinah spustili do morja, se v večernih urah sprehodili po Kotorju in se odpeljali do Budve, kjer smo stežka našli parkirišče za spanje.

V sredo zjutraj smo nakupili nekaj svežega črnogorskega kruha in se odpeljali v Čanj, kjer smo našli lepo plažo in pozajtrkovali ob morju. Kopali smo se bolj malo, saj je bila voda neverjetno mrzla. Po zajtrku smo se odpeljali do glavnega mesta Črne gore. Podgorico ali bivši Titograd smo si na hitro ogledali in se nazaj grede ustavili še ob Skadarskem jezeru. Tam je neki Črnogorec sedel v avtu in k bebi poklical očeta, da mu je lahko izročil prospekt za njihovo gostišče v bližini. Na vsak način je hotel, da gremo v njegovo gostišče in nam z avtomobilom tudi sledil. Zato smo mu prijazno povedali, da morda pridemo v naslednjih dneh. Pot smo nadaljevali do pristaniškega mesta Bar, ki se deli na Novi in Stari Bar. Ogledali smo si Stari Bar z obzidjem in ostanki gradu. Mesto spominja na srednjeveško mesto. Spotoma smo se ustavili še pri najstarejši oljki, ki je stara cca. 2000 let. Naslednja postaja je bila rajska peščena plaža v Ulcinju, kjer smo se nekaj časa kopali, nato pa se v večernih urah sprehodili po mestu in poskusili njihove baklave ter goveji kebab. Zaspali smo na parkirišču blizu hotela, kar pa ni bilo tako lahko, saj se je na ulicah odvijala glasna roštiljada.

Zjutraj smo se že ob 5.45 iz Ulcinja odpravili proti mejnem prehodu Sukobin za Albanijo. Ob poti smo kupili lubenico, saj so Ulcinjske lubenice znane kot najslajše. Na kartonu je pisalo, da 1 kg lubenice stane 25 centov. Ko je mami

izbrala lubenico, jo je stara prodajalka dala na tehtnico, ki je pokazala 3 kg. Prodajalka je želela 3 €, mami pa ji je povedala, koliko bi morala ona zaračunati glede na ceno za 1 kg lubenice. Moški zraven prodajalke je rekel, naj samo proda pa ni važno za koliko. Seveda smo vsi vedeli, da stari domačini sploh niso znali računati. Nato smo vstopili v Albanijo. Na srečo smo opazili, da nam na mejnem prehodu Črnogorec ni vrnil enega potnega lista, saj bi v nasprotnem primeru težko potovali naprej. Albanskih uslužbencev pa na mejnem prehodu sploh ni bilo. Albanija nam je bila zanimiva že takoj, ko smo zagledali prve prebivalce. Starejši ljudje so zjutraj na pašo gnali vsak svojo kravo kar na vrhovi, kot bi pri nas sprehajali pse.

Paša pa ni bila kakšen velik travnik, ampak mnogokrat samo kakšna travna oaza ob cesti. Peljali smo se skozi Skadar, ki je polno smeti. Tam smo opazili tudi tablo z razdaljami krajev, na kateri je pisalo da je do Kopra 836 km. O Ljubljani ni bilo ne duha ne sluha. Odpeljali smo se po nekakšni njihovi avtocesti, na kateri srečaš tudi konja, ki vleče voz in še to v napačno smer. Namenili smo se v kraj Kruje, ki je visoko na pobočju hriba. Albanija je dežela mercedesov, na cesti pa vlada velik nered in vsi povprek trobijo za vsako malenkost. Tik ob cesti, na pločniku (če bi obstajal) smo pri mesarji zagledali sveže zaklano kravo, kar pa za Albance ni kaj poseben dogodek. Na Krujah smo si ogledali trdnjavo in si v gostilni naročili pizzo. Pozabili pa smo, da Albanci ne jedo svinjine. Zato smo namesto pizze s šunko dobili pizzo z neko svežo salamo, ki so jo verjetno našli v hladilniku in ji pozabili odstraniti plastični ovitek. Ogledali smo si še stojnice, kjer za majhen denar lahko kupiš ročno izdelano preprogo. Zanimiv je bil tudi kombi, na katerem je ob strani pisalo Policija, spredaj pa Ambulanza. Paket dva v enem. Potem smo se odpeljali proti glavnemu mestu Tirani. Ceste v mestu so dvopasovne, brez označenih črt, tako da vzporedno vozita 2 avta ali tudi 4, odvisno kako se komu mudi. Seveda so vsi povprek tudi trobili. Na cesti si moral, tako kot po vsej Albaniji, paziti da nisi zapeljal v kakšen jašek, saj jih je veliko kar odprtih. V Tirani smo si ogledali glavne znamenitosti in poskusili supo, albansko sladico. Popoldan smo se čez gorati del odpravili do železarskega mesta Elbasan, podobnega našim Jesenicam in naprej v Makedonijo čez mejni prehod Čafasan. Ob poti blizu meje smo opazovali bunkerje. V Ohrid smo prispeli v večernih urah, se samo malo sprehodili in na stojnici kupili hamburgerje in spominčke. Odpeljali smo so do Bitole, kjer smo prespali

pred fakulteto, ki je med počitnicami samevala.

V petek, 6. dan potovanja smo iz Bitole ob 6.30 krenili proti Grčiji in v enem kosu prepeljali do Paralie, obmorskega mesta s prelepo, dolgo peščeno plažo brez kakršne koli gneče. Seveda je sledil počitek in kopanje. V sosednjem kampu smo obiskali še prijatelje iz Dupelj. Tudi tam sva midve z Nino malo počofotali. Zvečer smo se odpeljali do Prionie, 1.100 m visoko. Od tam smo se naslednji dan odpravili na Olimp, najvišjo goro Grčije, goro Bogov.

Vstali smo že ob 5.00 zjutraj in krenili proti Olimpu. Olimp je pravzaprav gorovje, najvišji vrh pa je 2.917 m Mytikas. Do prve kočice na 2.100 m smo porabili 2 uri, nato pa smo nadaljevali proti omenjenemu vrhu. Najprej prispeš na vrh Scale, kjer se odločiš, kateri vrh boš osvojil: Mytikas na desni ali pa drugi najvišji vrh Scolio na levi strani, ki je le 6 m nižji od Mytikasa, vendar 90 % varnejši. Nina, oče in jaz smo se odpravili proti Mytikasu, vendar smo kmalu obrnili, saj je bilo prenevarno in brez varoval. Potem smo skupaj odšli na Scolio, ki je podoben našemu Stolu. Vpisali smo se v knjigo, z očetom pa sva se odločila za ponoven poskus za osvojitve Mytikasa. Po precej prepadni in nezavarovani steni sva priplezala do vrha, sosednjega Mytikasu, ki je od njega nižji le 2 m, vendar se ne šteje za samostojen vrh. Potem bi se morala spet spustiti v prepad in še enkrat na pravi vrh, vendar na žalost jaz naprej v tistem trenutku nisem upala. Oče me ni hotel pustiti same, da bi vsaj on osvojil vrh, zato sva oba obrnila in komaj prilezla po gladki steni navzdol in nato spet na vrh Scale. Toda takoj, ko sva prišla nazaj, mi je bilo žal, da nisva osvojila vrha, zato

upam, da nama bo ob naslednji priložnosti to uspelo. Ko sva dohitela mami in Nino, smo se skupaj odpravili do koč, kjer smo videli, kako še z mulami in konji tvorijo do koč. Hodili smo že dobrih 8 ur in se do avtomobila vrnili kar utrujeni. Kljub temu smo se na poti do plaže ustavili in si ogledali samostan in jamo sv. Dioniza. Do jame je vodila gozdna pot, za katero naj bi porabili 20 min. Mislili smo, da bomo tam v največ 15 min, saj navadno vedno porabimo manj časa, vendar poti ni in ni hotelo biti konec. Ko smo na drevesu videli znak še 300 m, sva z Nino šteli korake in ko sva prišli do 300, sva prišli šele do table še 200 m. Končno smo prišli do majhne jame. Ko smo se z zadnjimi močmi priplazili do avtomobila, smo se odpravili proti morju in spotoma na cesti naleteli še na pravo želvo. Prišli smo do plaže na Plaki in iz skoraj 3000 mrv zaplavali v morju na 0 mrv. Malce smo se odpočili in povečerjali na plaži, nato pa smo se odpeljali proti Kalambaki in tam prespali na parkirišču pred trgovino.

V nedeljo smo se s še vedno malce trdimi nogami pripravili na skoraj nov dan hoje. Ogledat smo si šli Meteore. To so samostani na velikanskih skalah sredi običajnega grškega okolja. Notranjost samostanov smo si šli ogledat v 4 od 6, ki so odprti za javnost, vseh skupaj pa jih danes stoji še 13. Samostani so odprti dopoldne in popoldne, v času kosila pa so zaprti, saj v njih še vedno živijo. Za ogled samostana morajo ženske obleči krilo in pokriti ramena, moški pa obleči dolge hlače. Zato imajo na vhodu samostana ta oblačila že pripravljena, običajno pri blagajni. Po vseh ogledih smo v Kalambaki poskusili še grški giros in se odpeljali proti otoku Lefkas, kjer smo nameravali ostati nadaljnje 4 dni. Do otoka vodi tunel pod morjem, ki ga je treba plačati, in premični most. Ker se ta dan nismo še nič kopali, smo se ustavili na prvi plaži na Lefkasu, nato pa se zvečer odpravili v glavno mesto otoka, v Lefkado. Ker se je ravno v tem času odvijalo finale SP v nogometu, je bilo na ulicah veliko ljudi in skoraj vsaka restavracija je imela svoj televizor. Tudi mi smo si privoščili večerjo v restavraciji, za spanje pa smo si izbrali zapuščeno parkirišče.

9. dan smo se odpravili raziskovat otok in njegove plaže. Nama z Nino je bila najbolj všeč plaža Vasiliki na jugu otoka. Ogledali smo si tudi edini slap na otoku, kjer smo se tudi kopali, in kraj Karya, ki je znan po izdelovanju preprog. Zvečer smo se sprehodili po turističnem Nidriju in zaspali na parkirišču ob cesti.

V torek smo se iz Nidrija odpravili na izlet z ladjo. Najprej smo se peljali mimo pečine, s katere se je vrgla grška

pesnica Sapho zaradi neuslišane ljubezni. Na tej pečini zdaj stoji svetilnik. Ladja nas je odložila na plaži, na katero s kopnega ne moreš priti. Imeli smo nekaj časa za kopanje v prelepi turkizni vodi, lahko pa smo tudi skakali z ladje. Ko smo zapustili to plažo, nas je ladja zapeljala v zaliv, da smo videli plažo Portokatsiki, katere slika je velikokrat v ameriških revijah. Pot smo nadaljevali na otok Kefalonia, kjer smo si lahko ogledali mesto Fiskardo in nato na otok Itaka, kjer je bil rojen Odisej.

Četrtek je bil naš zadnji dan na otoku Lefkas, zato smo odšli še na dve novi plaži, v popoldanskem času pa zapustili otok, ki je s kopnim povezan preko mostu. Napotili smo se proti Igoumenitsi, ki je znano pristanišče za trajekte iz Trsta in Ancone. Ob poti smo zagledali prelepo, veliko jezero, skoraj popolnoma prekrito z lokvanji. Zvečer smo se ustavili še na plaži blizu mejnega prehoda z Albanijo in tam prenočili.

Naslednji dan smo zjutraj ponovno vstopili v Albanijo. Na mejnem prehodu smo morali počakati, da so se sploh prikazali ljudje, saj so verjetno še spali. Med vožnjo smo opazovali razne domače živali (osle, krave, konje, ovce, prašiče), ki so prosto hodili po cesti. V Albaniji je verjetno več avto pralnic kot v kateri koli drugi državi. In to ročnih. Nekaj časa smo se spraševali zakaj in kmalu ugotovili, da je v državi toliko slabih in neasfaltiranih cest, da avto v enem dnevu postane popolnoma prašen. Ustavili smo se na plaži v kraju Lukove, kjer smo zajtrkovali in se kopali. Pobljže smo si ogledali še bunker v bližini.

Na poti smo bili že 2. soboto, 14. dan. Po zajtrku smo se kopali na plaži pri otoku Sv. Štefan, najbolj mondenem kraju Črne Gore. Pot smo nadaljevali do Cetinj, kjer smo si ogledali mesto in znamenitosti. Čez prelaz smo se preko Njegušev po serpentinah spustili v Kotor, kot 3. dan našega potovanja. Na bližnji plaži smo se osvežili v morju in se pozno popoldne s picami v rokah podali na obzidje nad Kotorjem ter se z njega vrnili že v polni temi. Prespali smo na parkirišču praznih apartmajev.

V nedeljo dopoldne smo še uživali v črnogorskem morju Boke Kotorske. Naenkrat je v zaliv pripeljala velika ladja in njeni valovi so nekaj časa kasneje zalili celotno betonsko plažo, na kateri smo se namestili. Vse, od brisač do prospektov iz celega potovanja je bilo mokro. Na srečo sem rešila svoj mobilitel. Ko smo vse posušili, smo se odpravili proti Hrvaški. Na poti smo se ustavili še v mestu Herceg Novi, kjer smo se slikali pred trdnjavo in v Igalu, kjer sva midve z Nino na hitro skočili v vodo z zdravilnim blatom. Ko smo prišli na mejo s Hrvaško, se nas je na meji črnogorska carinica še spomnila od takrat, ko smo vstopili v državo.

Naš naslednji postanek je bil mesto Cavtat, po katerem smo se sprehodili in občudovali velikanske jahte bogatašev ter si ogledali tekmo vaterpola med domačimi klubi. Naposled smo zaspali na prazni ploščadi hotelskega parkirišča.

Naslednji dan smo se odpeljali mimo Dubrovnika, ker smo ga natančno prečesali že prejšnja leta. Ustavili smo se v kraju Trsteno, kjer smo se tudi kopali. V Omišu, kjer smo tudi že preživeli počitnice, smo pojedli kosilo. Ogledali smo si še Trogir, kjer smo obiskali prijatelje, se kopali na naslednji plaži izven mesta in se namenili v Primošten. Prispeli smo zvečer, zato smo se malo sprehodili med stojnicami in šli prespat pred kamp, kjer smo tudi že bili na dopustu.

Naš zadnji dan smo se še zadnjič kopali v morju na hrvaški obali, pojedli morsko kosilo in odrinili naravnost proti domu. Domov smo prišli okoli 18.00 h in tako se je naše potovanje zaključilo.

To potovanje je bilo naše najdaljše potovanje, saj smo prevozili kar 4.921 km. Meni je bilo zelo všeč in komaj čakam naslednje poletje. Videla sem veliko različnih ljudi, držav, znamenitosti, kultur ...

Anita Klemenčič, 9. b

Strokovna ekskurzija - DUNAJ - BRATISLAVA

KAKŠNE SANJE!

NEKEGA DNE, NENADOMA...

...SANJAL!
JA, IN KO BI
OU VEDEL
KAKO ME
JE USTRASHIL

NIMAM ROJMA!
AMPAK RAD BI
PA SLIGAL!

VEŠ,
BUO JE...

NEKEGA VEČERA, KO JE V HIŠO STOPIL
ZNANI TAJNI AGENT STIKE LONG...

DOBRO
VEČER!
ALI NE, VAS MORAM
NEKAJ
VPRASATI.

DRESENEČEN SEM GA VPROSAL...

OJCI, SI TO RES
TI, NE MOREM
VERJETI!

PRAVDRAV PA...
... KAJ VPRASAJ

RAVNOKAD SE JE
NEKJE V MESTU
USTANOVIŁA NEKA
TOLPA; ČRNE TUMBE!
IN POTREBUJEM
ROKOVNEA,
BI BIL TI MOJ
POMOČNIK?

SE VEDNO NE VERJAMEM,
DA SI KJI PRED MANO
NASLAVNEJŠI
TAJNI
AGENT.
REKEL
BOH
JA!

JAZ SEVEDA
BIBIL TVOJ
ROKOVNIK.
VENDAR... OROŽJE,
OBLEKA IN
VSE TE
STVARII!

PREDSTAVLJAM TI...
RUSKO
OSTROSTRELSKO
PUŠKO

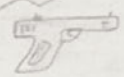
ZAŠČITNO
MASKO

BOMBA

LOVSKI NOŽ

(TER) PISTOLO

ČEZ NEKAJ ČASA...

VSE ŽE IMAS,
DOOLEJ IN
SE PREPRIČAJ.

JA, SEVEDA, SE
PUSKO SI
NATAKEM!

SI PRIPDAVLJENÉ
RAVNOKAD SEM
PREJEL SPOROČILO,
DA SO ODOPRALI
GLAVNO BANKO!

DAS POKAŽI SE SEDAJ,
DA TE VIDIM!

PRIDI SEM!

PRAVI ŽE
ČREM!

ORIGINO!

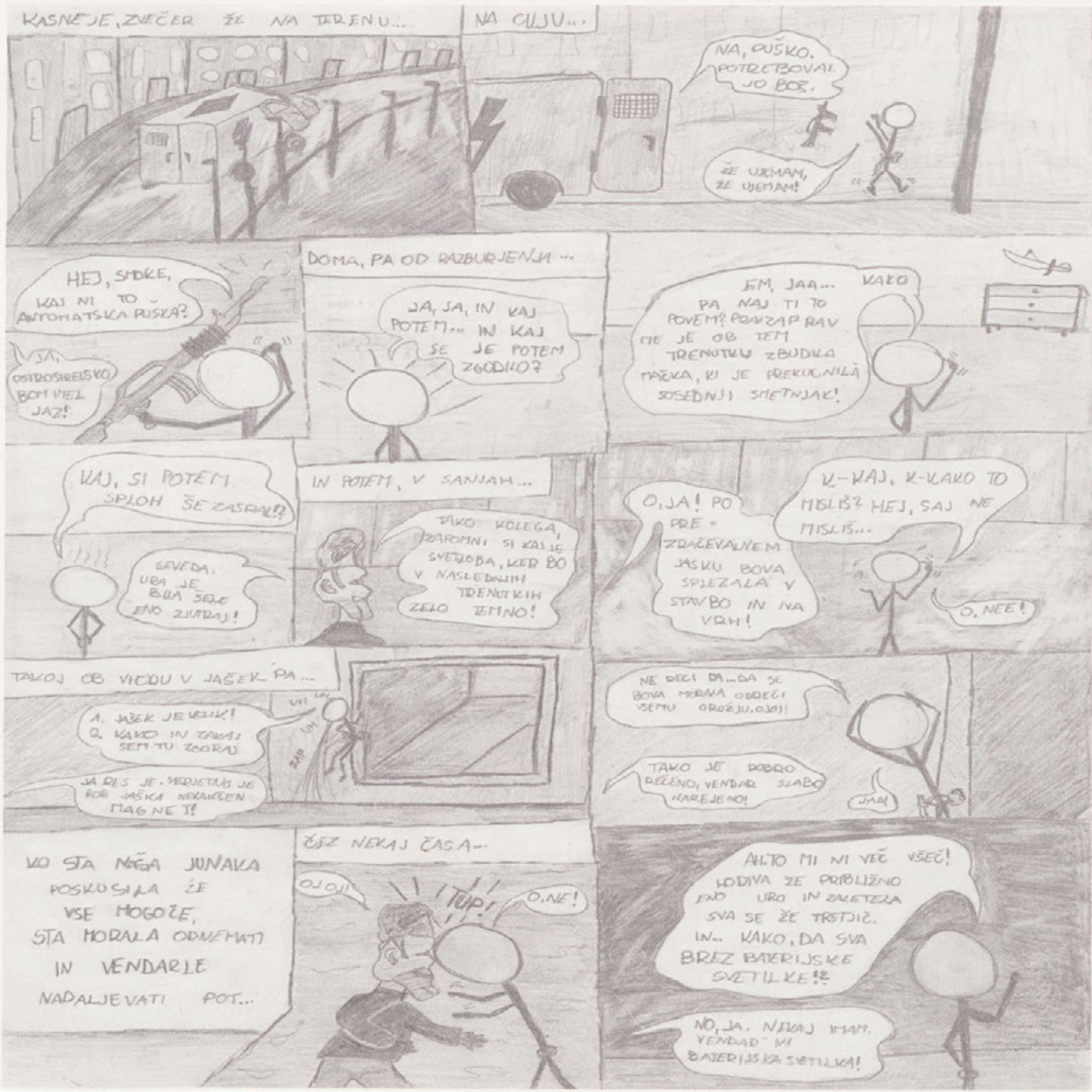
NO, KOLEGA,
KAJ PRAVIŠ?

TEŽJE OROŽJE,
TOMEJ ROŽNI BAVEROMETALEC,
OSTROSTRELSKE PUSKE... IN
SE KAJ SE NAJDE.
BOVA POSPRAVILA
V TRU OSEBNI KOMBII!

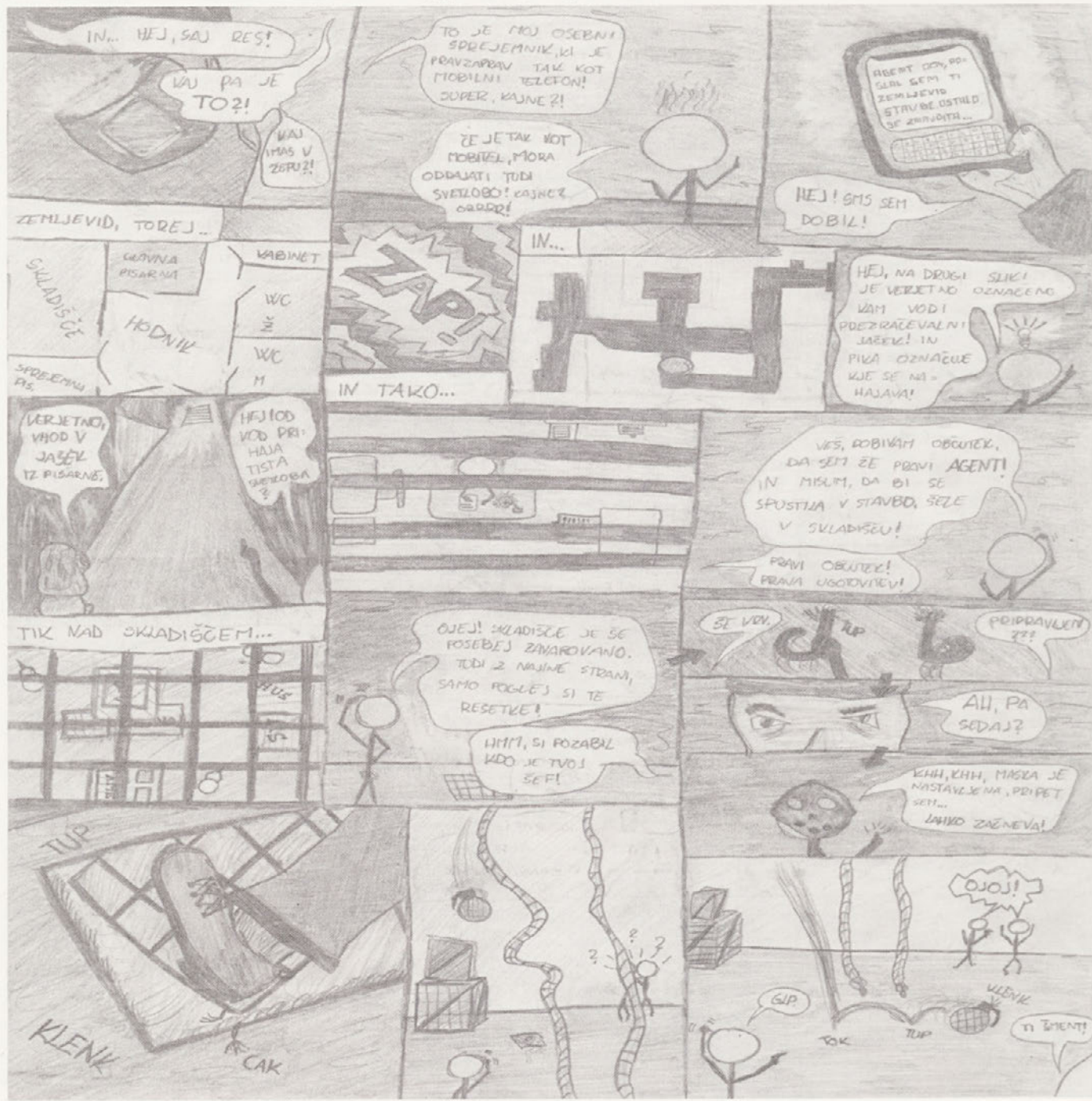
JOJ, PA TAKO
LERO MI
PRISTAJAJ!

Stezičice

Stezičice

KVIZ

- 1. Kateri je najbolj gledan slovenski film, v katerem igra Jurij Zrnec?**
a) As' ti tud not' padu?
b) Gremo mi po svoje
c) Naša mala klinika
- 2. Rowan Atkiston je najbolj znan po filmu ...**
a) Mr. Bean
b) Načrtovalka porok
c) Obalna straža
- 3. ____ je znana številka James Bonda.**
a) 16
b) 009
c) 007
- 4. Vlogo Velepčičeve v Naši mali kliniki je igrala ____.**
a) Desa Muck
b) Tanja Ribič
c) Alenka Tetičkovič
- 5. V katerem filmu je igrala blondinka?**
a) Mr. Bean
b) Blondinka s Harvarda
c) James Bond
- 6. Kako je ime dečku iz filma Sam doma 2?**
a) Alex
b) Kevin
c) Jack
- 7. ____ poje pesem Wake up, poleg tega pa je tudi igralka.**
a) Celine Dion
b) Whitney Hudson
c) Hilary Duff
- 8. V katerem filmu nastopa Bedanec?**
a) Sreča na vrhici
b) Poletje v školjki
c) Kekec
- 9. Kako je ime dvojčicama Olsen?**
a) Mary Kate & Ashley
b) Lucy & Susan
c) Kary Kate & Lucy Liu
- 10. Naslov filma v katerem se potopi ladja?**
a) Titanikova zgodba
b) Titanik se potopi
c) Titanik
- 11. Naslov filma v katerem se potopi ladja?**
a) Titanikova zgodba
b) Titanik se potopi
c) Titanik
- 12. V filmu ____ dalmatinec je veliko psov.**
a) 101
b) 100
c) 111
- 13. Kako je ime agentu Banksu?**
a) Cody
b) David
c) Timmy
- 14. Katero znamenje ima na glavi Harry Potter?**
a) strelo
b) kačo
c) snežinko
- 14. Kaj se pogosto predvaja med filmi?**
a) radio v živo
b) ura
c) oglasi
- 16. V komedijah so dogodki:**
a) veseli,
b) tragični,
c) dolgočasni.
- 17. Zakaj imamo podnapise?**
a) da tisti, ki ne znajo brati, spremljajo
b) da lahko v tujih jezikih razumemo, kaj govorijo
c) kar tako

Stežice

VICI

Gredo Jezus, policaj in Chuck Norris peš čez vodo. Najprej gre Jezus ... in pride čez. Nato gre Chuck Norris ... in pride čez. Nato pride policaj ... in "pljusk", pade v vodo. Poskusi še enkrat ... "pljusk"! Nato Jezus prišepne Chucku Norrisu: "A mu poveva za tiste kamne?" Chuck odgovori: "Katere kamne?"

Koliko sklec naredi Chuck Norris? VSE!

Chuck Norris ni tako močan kot konj, ampak je konj tako močan kot Chuck Norris.

Zakaj Chuck Norris ni igral v filmu Titanic? Ker bi vse rešil!

Za zabavo ali znanje, radi se potopimo vanje. V njej so črke od A do Ž, premetane kot križ kraž.

UGANKE

SEM ORANŽNA IN ZVITA. ŽIVIM V GOZDU. (LISICA)

MOJA NAJLJUBŠA JED JE ZELENA. (ŠPINAČA)

IZ SNEGA NAREDI LUŽO IN NAS POLETI GREJE. (SONCE)

LAHKO GA CRKLJAMO V NAROČJU, VELIKO JOKA IN KO SE POKAKA, GA PREVIJEMO. (DOJENČEK)

JE NAVIŠJA ŽIVAL. (ŽIRAFI)

IMA DOLGA UŠESA. (ZAJEC)

ŽIVI V VODI IN IMA ČRNILO. (HOBOTNICA)

PONOČI JE BUDNA IN LOVI MIŠI. (SOVA)

KATERA ŽIVAL IMA RADA SIR? (MIŠ)

SPOMLADI PRVI PREBUDIM NARAVO? (ZVONČEK)

VEDNO SMO S TEBOJ, NA VSAKI STRANI NAS JE PET, RADI RIŠEMO IN PIŠEMO. (PRSTI)

KAKŠNA TO JE ZVER, KI GROZI ZII, ZI, PRIDE V NOČNI MIR, PIČI IN ODFRČI? (KOMAR)

JE KRIVA, OVALNA, PO DIMU DIŠI IN ŠPILA DVA KONCA SKUPAJ DRŽI (KLOBASA)

VOLK, KOZA IN ZELJE

ČEZ REKO MORAMO PREPELJATI VOLKA, KOZO IN ZELJE. KAKO TO STORIMO, ČE NAENKRAT V ČOLNU LAHKO PREPELJEMO LE ENO STVAR?

MEDTEM KOZA LAHKO POJE ZELJE, VOLK PA KOZO.

KAM SE TI LAHKO USEDEŠ, KAM SE PA JAZ NE MOREM? (KOLENO)

Tipke ima, zvoniti on zna, zdaj je že na touch pa boljši od igrač.

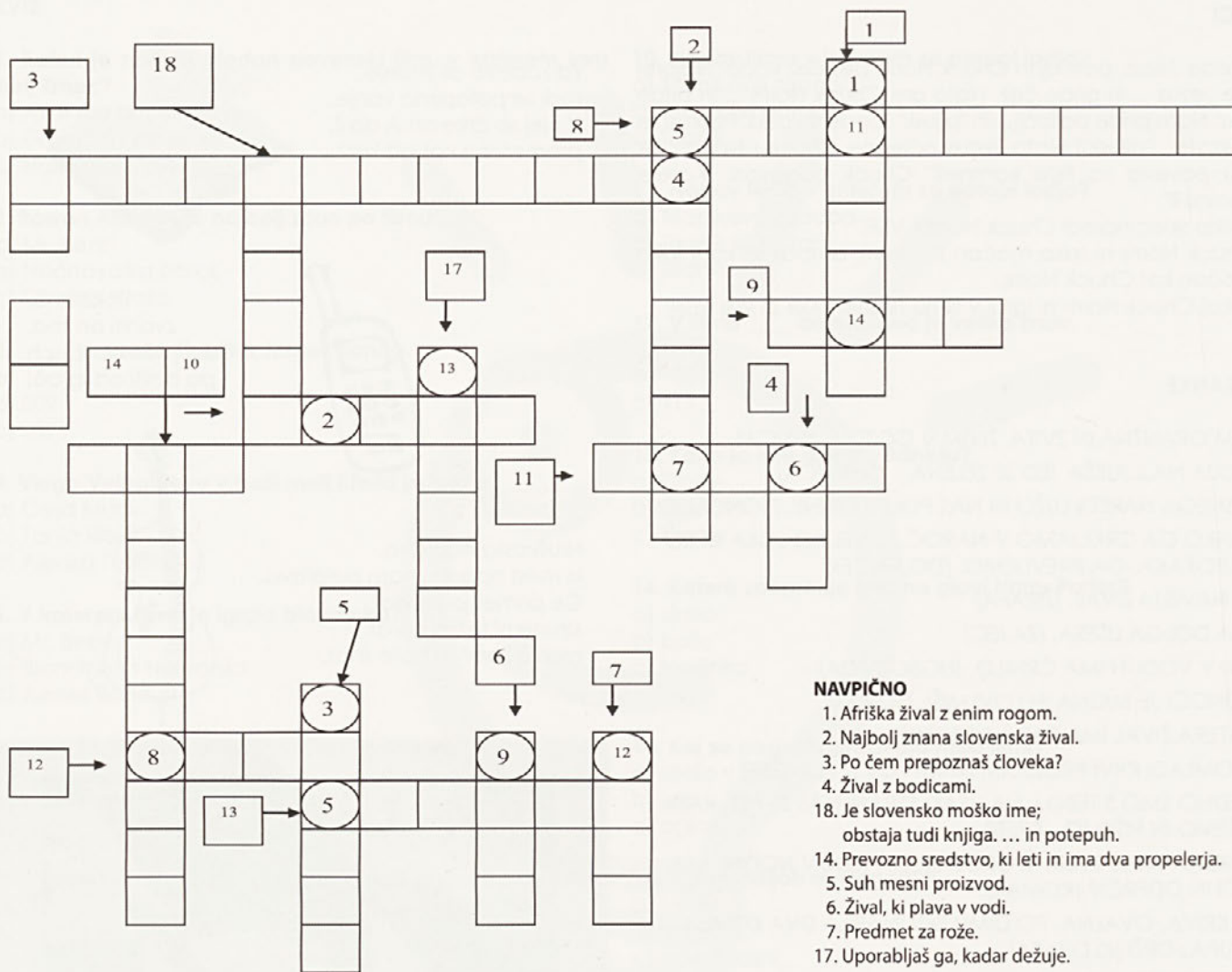
Hruškasta naprava, ki med nogami nam poigrava. Če primeš jo za vrat, strune ni težko ubrat, moraš sam' še note znat.

Sestavili in zbrali:

Lea, Zala, Eva, Žiga, Neža, Zala, Maša, Gal, Nika iz 2. a

Stežice

NAVPIČNO

1. Afriška žival z enim rogom.
2. Najbolj znana slovenska žival.
3. Po čem prepoznaš človeka?
4. Žival z bodicami.
18. Je slovensko moško ime; obstaja tudi knjiga. ... in potepuh.
14. Prevozno sredstvo, ki leti in ima dva propelerja.
5. Suh mesni proizvod.
6. Žival, ki plava v vodi.
7. Predmet za rože.
17. Uporabljaš ga, kadar dežuje.

VODORAVNO

8. Prevozno sredstvo na tirnicah.
15. Kaj si ogleduješ v starih mestih?
9. Krvoločna žival, ki je podobna psu.
11. Mesto, ki ima v svojem grbu tri zvezde.
16. Jed, ki je tekoča in jo imamo za predjed.
10. Žival, za katero se pes vedno zažene.
13. Zelo priljubljena sladkarija, ki jo radi ližemo.
12. Jed, ki jo najpogosteje naročiš v piceriji.

1 2 3 4 5 6 7

6 7

8 9 7 8 11 12 7 13 2 1 14

zamisli si...

ZAMISLI SI, KAJ VSE LAHKO POSTANEŠ

Stopite iz povprečja

umetnost.

VAŠ STIL.

S
t
e
z
i
c
e